

C) 2: 1 – 47 Pogorârea Duhului Sfânt

i) 2: 1- 13 Pogorârea Duhului Sfânt și uimirea evreilor din Israel

În capitolul 1 am comentat semnificația Rusaliilor. Duhul Sfânt lucra și în Vechiul Testament, dar acum are o lucrare specială, aceea de a descoperi în toată plinătatea ei taina ascunsă de veacuri în Dumnezeu, taina care privește pe Hristos și pe Biserica lui. Această descoperire face posibilă împlinirea mandatului primit, face posibilă împlinirea strategiei Mielului în mijlocul lupilor. De aceea, nu vom mai reda aceste aspecte, ci vom insista pe elementele noi aduse de capitolul 2.

Primele versete ridică mai multe întrebări: De ce Duhul Sfânt s-a pogorât de Sărbătoarea Cincizecimii? De ce Duhul Sfânt S-a pogorât tocmai în Ierusalim? De ce S-a pogorât sub forma unor limbi de foc și de ce toți cei ce s-au umplut de Duhul Sfânt au început imediat să vorbească în alte limbi? Cu siguranță că toate aceste lucruri enumerate mai sus nu sunt la întâmplare, ci Dumnezeu le-a hotărât pentru a transmite un mesaj clar și complet.

Sărbătoarea Cincizecimii

De ce Duhul Sfânt S-a pogorât de Cincizecimi? Un prim răspuns este acela că această sărbătoare constituia un moment strategic, în sensul că, era mult norod adunat la Ierusalim. Într-adevăr, deși evreii aveau mai multe sărbători, doar la trei dintre ele li se cerea în mod explicit să vină la Ierusalim, locul în care a ales Dumnezeu să-și pună Numele: la Paște, la Cincizecimi și la Sărbătoarea Corturilor (vezi Deut. 16:1-17). Iar Cincizecimile erau mult mai apropiate (ca distanță temporală) de Paște, decât era Sărbătoarea Corturilor. Era deci un moment strategic, căci era mult norod la Ierusalim. Era o mare ocazie de a face o evanghelizare de mari dimensiuni.

Al doilea răspuns are în vedere semnificația acestei sărbători. Pentru a descoperi semnificația acestei sărbători este util să facem un mic studiu pe Levitic 23. Avem următoarele sărbători:

- I. 1 Sabatul
- II. 2. Paștele
3. Sărbătoarea Snopului
4. Rusaliile (Cincizecimile)
- III. 5. Sărbătoarea Trâmbiței
5. Yom Kippur (Ziua Ispășirii)
6. Sărbătoarea Corturilor.

Am putea însă grupa cele 7 sărbători în trei clase distincte. Putem așeza mai întâi Sabatul separat. Este a șaptea zi din săptămână, zi de odihnă, care alături de oferirea unei odihne fizice, era menită să aducă aminte de Creatorul și de faptul că Acesta S-a odihnit în a șaptea zi.

În a doua clasă am putea include Paștele, Sărbătoarea Snopului și Rusaliile. Nu numai că sunt apropiate în timp, dar ultimile două au aceeași tematică (primele roade) și au același punct de referință (Paștele). Paștele le aducea aminte evreilor de răscumpărarea din Egipt, iar următoarele două sărbători le dădeau oportunitatea să fie recunoscători Domnului pentru primele roade. Astfel, ei conștientizau mai bine că Dumnezeu este Proprietarul și că sunt total dependenți de El: din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile.

În a treia clasă mai rămân Sărbătoarea Trâmbiței, Yom Kippur și Sărbătoarea Corturilor. Într-adevăr, sunt toate în luna a șaptea și primele două, mai scurte, par să pregătească lunga Sărbătoare a Corturilor. De Yom Kippur se realiza curățirea Templului de păcatele mărturisite de evrei, iar Sărbătoarea Corturilor coincide cu momentul străngerii roadelor. În același timp, aceasta din urmă era și un prilej ca evreii să își aducă aminte că, după ce au ieșit din Egipt, Domnul I-a făcut să locuiască în corturi. Probabil în acest mod își aduceau aminte de începuturile lor slabe ca națiune (fără țară, fără case, fără cetăți). Acum puteau mulțumi lui Dumnezeu care-I binecuvântase atât de mult, care le-a dăruit o țară, cetăți, case și o recoltă așa bogată. Aducându-și aminte de începuturile slabe, recunoșteau mai bine că nu prin puterea lor au ajuns unde au ajuns, ci prin mâna puternică a lui Yahwe.

Yahwe este deci Creatorul care S-a odihnit a șaptea zi, Răscumpărătorul lor din Egipt, Cel ce le dăruiește primele roade, Cel ce face curățirea Templului, Cel ce le dă o recoltă bogată și I-a dezvoltat așa de mult ca națiune. Yahwe este Creatorul, Răscumpărătorul, Susținătorul și Restauratorul lui Israel.

Sărbătorile vorbeau deci despre Dumnezeu și erau menite să-L cinstească pe Dumnezeu. Ele reprezentau un prilej pentru orice evreu ca să mediteze mai profund la Dumnezeul lui, să se închine și să se rededice Acestuia. În același timp, sărbătorile reprezentau și un test al credinței. Ele erau așezate în două momente aglomerate ale anului. Trebuia să te încrezi în Domnul ca să poți renunța la “urgențele” tale și să îți pui de o parte așa de mult timp ca să-L cinstești pe Domnul.

Dincolo de aceste aspecte importante, sărbătorile ar putea încorpora și elemente mesianice, profetice. Și atunci nu ar fi la întâmplare nici ordinea în care sunt așezate. Vom prezenta în continuare o interpretare profetică a sărbătorilor iudaice.

Sabatul vorbește despre odihna lui Dumnezeu din ziua a șaptea. Paștele prevestește jertfa Fiului lui Dumnezeu. Sărbătoarea Snopului coincide cu momentul învierii lui Isus. Acum se aducea de fapt primul ROD înaintea Domnului. Era vorba de un snop ce trebuia legănat înaintea Domnului ca pârgă a secerișului. După cum știm, Isus Hristos este cel dintâi înviat din morți, iar Pavel spune în 1 Cor. 15:20: “*Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți.*”. Astfel, Sărbătoarea Snopului prevestește învierea lui Hristos.

Rusaliile coincid cu evenimentul Pogorârii Duhului Sfânt. Dacă la Sărbătoarea Snopului se aducea înaintea Domnului primul și un singur ROD, acum era vorba de mai multe ROADE. În Fapte 2, cei credincioși au primit darul Duhului Sfânt și astfel s-a născut Biserica lui Hristos, Trupul lui Hristos, noul popor al lui Dumnezeu ce avea să preoțască într-un Nou Legământ. Iacov când vorbește despre Biserică spune: *El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului ca să fim un fel de PÂRGĂ a făpturilor Lui.* (Iacov 1:18)

Apoi, Yom Kippur prevestește nu numai îndepărtarea răului din Cortul Ceresc, dar și îndepărtarea răului de pe pământ, fapt urmat de o recoltă a tuturor ROADELOR pământului. Lucrul acesta s-ar întâmpla prin a doua venire a lui Hristos, care-Și va aduna Biserica de pe pământ, o va proslăvi și va restaura întreaga creație.

Astfel, Pogorârea Duhului Sfânt s-ar armoniza și cu mesajul Sărbătorii Cincizecimii care vorbea despre primele ROADE. Într-adevăr, Fiul lui Dumnezeu Se jertfise pentru a putea restaura creația căzută în păcat. Primul rod îl reprezintă chiar învierea Sa. Este de fapt o primă degustare a restaurării finale. Avem primul element din creația decăzută care a fost restaurat în totalitate. Trupul proslăvit al lui Hristos devine astfel o garanție a restaurării trupurilor moarte și a întregii creații.

Dar un ROD al jertfei Sale a fost și nașterea Bisericii lui Hristos. Într-adevăr, Duhul nu ar fi putut fi dat (ca să descopere taina), dacă Hristos nu ar fi fost proslăvit. Iar calea spre slavă a fost tocmai drumul cel greu al suferinței. Acum însă Duhul lui Dumnezeu putea coborî într-o formă nouă cu o nouă slujbă. Este vorba de un nou popor al lui Dumnezeu cu o nouă viziune, cu o nouă strategie!

La fel cum în Vechiul Legământ, Paștele făcea posibil următoarele sărbători, la fel și acum, Jertfa Fiului a legitimat desfășurarea următoarelor etape din programul de restaurare a lui Dumnezeu. La fel cum, fără Paște evreii nu s-ar fi putut bucura nici de primul snop, nici de primele roade, nici de recolta finală, la fel, fără jertfa lui Hristos, nu am mai fi avut un trup omenesc restaurat, nici o Pogorâre a Duhului Sfânt și nici o înnoire a tuturor lucrurilor. Deși acestea reprezintă lucruri de care se bucură și beneficiază umanitatea, ele sunt în primul rând o bucurie și o mângâiere a Fiului și a Tatălui. Fiul Și-a văzut RODUL muncii sufletului Său și S-a înviorat! Pogorârea Duhului Sfânt este deci un ROD al Jertfei Pascale a Fiului și o sărbătoare de bucurie a cerului și a Sfintei Treimi. Planul lui Dumnezeu de restaurare poate merge într-o nouă fază spre binele umanității și spre gloria Creatorului!

În Ierusalim

Am înțeles de ce la Cincizecime, dar de ce neapărat la Ierusalim? Și aici avem mai multe răspunsuri. În primul rând așa fusese profețit în Vechiul Testament. În Ps 110:2 iată ce ni se spune despre lucrarea Fiului, de după înălțarea Sa și de dinaintea zdrobirii vrăjmașilor Lui: *“Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: da, Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi”!*

Apoi, era un loc strategic. La Sărbătoarea Cincizecimii evreii se adunau la Ierusalim.

În al treilea rând, Evanghelia trebuia vestită mai întâi evreilor și unde în altă parte decât la Ierusalim să fie inima iudaismului și a poporului evreu?

Și nu în ultimul rând, Dumnezeu dorea să-și vestească în chip minunat îndurarea Sa nemărginită. Într-adevăr, mesajul Evangheliei era un mesaj al îndurării lui Dumnezeu, un mesaj al dragostei totale, infinite și necondiționate, un mesaj al harului și al darului nemeritat! Și cum putea arăta Dumnezeu mai bine acest lucru decât prin pogorârea Duhului Sfânt la Ierusalim? Să nu uităm că, cu cincizeci de zile înainte, locuitorii Ierusalimului și iudeii veniți la Sărbătoarea Paștelui L-au batjocorit și răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, iar acum nu arătau nici o urmă de regret. Cu toate acestea, în loc ca Dumnezeu să reverse în Ierusalim foc și pucioasă ca pe Sodoma și Gomora, El toarnă cel mai minunat dar pe care-L cunoscuse omenirea până atunci: Duhul lui Dumnezeu cu o nouă putere și o nouă lucrarea în inimile oamenilor. Ce har, ce îndurare, ce dragoste! După ce au respins pe Dumnezeu Tatăl ce încheiase cu ei Vechiul Legământ, Acesta îl trimite la evrei pe Fiul. După ce a doua Persoană a Trinității a fost răstignită, Dumnezeu le-a dăruit-O pe a treia! Și nu numai că evreii se puteau bucura de mărturia puternică a Trupului lui Hristos pe pământ, dar puteau ei înșiși primi, fără plată, acest dar

minunat! În loc ca focul din cer să nimicească Ierusalimul, el vine pentru a aduce bucurie și fericire în inima oamenilor!

Vorbirea în limbi

Din cele spuse până acum, este clar că intenția lui Dumnezeu era ca să facă din Pogorârea Duhului Sfânt un eveniment public, vizibil și de răsunet. Acest moment trebuia să fie ceva deosebit atât pentru evreii credincioși cât și pentru cei ce încă nu credeau în Isus. Pentru aceasta Dumnezeu alege trei elemente:

- ✓ Sunetul ca vâjâitul unui vânt puternic
- ✓ Niște limbi ca de foc s-au așezat pe fiecare din ei
- ✓ Vorbirea în alte limbi

Observăm din start, că nu ni se spune că, dacă aceste trei elemente nu apar înseamnă că Duhul nu S-a pogorât. Aceste trei elemente apar tocmai pentru că Rusaliile desemnau un eveniment deosebit și unic pe care Dumnezeu dorea să-L facă cunoscut. Este interesant că unii teologi consideră că vorbirea în limbi ar fi o dovadă absolut obligatorie pentru realitatea umplerii cu Duhul Sfânt. Cu alte cuvinte, dacă cineva încă nu vorbește în limbi, înseamnă că fie nu a primit Duhul de loc, fie că nu s-a botezat încă cu Duhul Sfânt. Fără să intrăm într-o polemică cu acești teologi, putem doar să ne întrebăm de ce au ales doar vorbirea în limbi și au omis vâjâitul și apariția limbilor de foc?

Primele două elemente se justifică destul de simplu. Vâjâitul venit din cer capta atenția canalului auditiv, iar limbile de foc pe cea a canalului vizual. Mesajul era ceva de genul: ceva deosebit, venit din cer, a coborât peste cei ce credeau în Isus. Însă ce o fi cu vorbirea în alte limbi?

În mod cert este o minune, este o minune care întărea faptul că ceva deosebit, ceresc se întâmplă pe pământ. Dar de ce tocmai această minune? Faptul că apostolii le vorbeau despre “lucrurile minunate ale lui Dumnezeu” reprezenta un argument că tot ce avea loc acolo era sub autoritatea lui Yahwe. Însă de ce a făcut Dumnezeu ca fiecare evreu să audă “aceste lucruri minunate” în limba regiunii din Imperiul Roman în care s-a născut?

Ne aducem aminte de Turnul Babel. Acolo Dumnezeu a amestecat limbile. Acum Dumnezeu face exact OPUSUL. Era important că ei proceau. Din Vechiul Testament, aceasta era de multe ori un semn al pogorârii Duhului Sfânt într-o dimensiune specială. Chiar profeția din IOEL, pe care o va explica Petru, semnalează că pogorârea Duhului va fi urmată de prorocie. Lui Saul, Samuel îi zice: “*Duhul Domnului va veni peste tine, vei proroci cu ei și vei fi prefăcut în alt om.*” (1 Sam. 10:6).

La fel s-a întâmplat și cu trimișii lui Saul care-l căutau pe Samuel (1 Sam. 19: 18-24).

Deci faptul că apostolii proceau într-o manieră deosebită, reprezenta în lumina Vechiului Testament semnul că Duhul a coborât peste ei într-o nouă dimensiune. Dar elementul specific și distinctiv care lipsește din exemplele oferite de Vechiul Testament, este tocmai acesta: că ei vorbeau și în alte limbi decât cea evreiască. Oare să însemne acest fapt că Evanghelia Împărăției și Darul Duhului Sfânt era și pentru Neamuri și nu numai pentru Israel?

Oare să pună în lumină această minune faptul că, dacă la Turnul Babel Dumnezeu a așezat bariere lingvistice între popoare, acum același Dumnezeu vrea ca aceste bariere să fie

depășite? Tot ce este posibil! Astfel, această minune întărea existența unui nou legământ și a unei etape noi în programul lui Dumnezeu. Un mesaj specific trebuia vestit tuturor neamurilor, în limba lor, iar Darul Duhului Sfânt era deopotrivă pentru neamuri și pentru evrei. Oare nu același lucru spune și Ioel: *“Voi turna din Duhul Meu peste ORICE făptură...”*.

O altă interpretare cu privire la vorbirea în limbi din Fapte 2, se bazează pe un text complicat din 1 Cor 14:20-26. Fără să intrăm în detalii vom cita doar două versete: *“În Lege este scris: Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta zice Domnul. Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși ci pentru cei necredincioși. Prorocia, dimpotrivă, este un SEMN nu pentru cei necredincioși ci pentru cei credincioși.”* Citatul lui Pavel este din Isaia 28: 11-12. Isaia prorocea împotriva lui Israel cel necredincios care făcuse o alianță cu Egiptul idolatru, în loc să-și pună încrederea numai în Dumnezeul Cel Atotputernic. Dumnezeu avea să vorbească poporului necredincios prin niște oameni cu buze bălbâitoare și cu vorbirea străină. Ar fi vorba despre Asirienii care vor pustii țara și se vor apropia treptat de Ierusalim. Vorbirea străină pe care o vor auzi cei din Israel va fi un semn al judecății lui Dumnezeu, judecata lui Dumnezeu justificată pe deplin, căci ei au respins cuvântul Domnului vestit prin ISAIA.

Astfel, pentru evreii necredincioși care au respins Cuvântul Domnului vestit prin Acela pe care Isaia Îl prefigura, adică prin Isus Hristos, vorbirea străină la Ierusalim ar fi fost un semn al judecății viitoare ce va veni.

Fără să “sfințim” nici una din cele două interpretări, facem doar observația că ele nu se exclud reciproc, ci ar putea fi amândouă valabile. Un lucru pe care însă nu l-am pus în calcul este acela că erau poate evrei care nu cunoșteau limba ebraică. În Fapte avem două pasaje care ar sugera acest lucru. Primul este în Fapte 6:1 *“... Evreii care vorbeau grecește, cârteau împotriva evreilor ...”*, iar al doilea în Fapte 9:29 *“(Pavel) vorbea și se întreba și cu evreii care vorbeau grecește...”* Deci, se pare că erau unii evrei care alături de limba din zona natală cunoșteau doar greaca, dar nu și ebraica. Acest lucru este posibil, cu atât mai mult cu cât știm că exista deja SEPTUAGINTA, traducerea în limba greacă a Vechiului Testament.

Și atunci intenția lui Dumnezeu era ca ei să audă și să priceapă mesajul. Cu toate acestea, Dumnezeu nu folosește limba greacă (care era limba de circulație a vremii de atunci, cum este engleza astăzi pentru noi), ci limba lor maternă. Această observație ar întări ideea voii lui Dumnezeu de a vesti un mesaj specific tuturor neamurilor.

Mai subliniem că nu este la întâmplare că minunea de la Rusalii se leagă de VORBIRE. O parte esențială a mărturiei creștinilor era să verbalizeze mesajul Evangheliei. Era o responsabilitate a fiecărui creștin și nu doar a apostolilor. Este o diferență și față de Vechiul Legământ, când nu se accentua așa de puternic responsabilitatea fiecărui credincios de a verbaliza adevărul despre Yahwe Neamurilor. De regulă acest lucru îl făceau autoritățile religioase, când Neamurile veneau să viziteze Ierusalimul. În Noul Legământ, Duhul nu numai că va descoperi taina lui Dumnezeu oricărui credincios, dar îi va și dăruia și un limbaj adecvat și motivație curată și îndrăzneala de a-l propovădui: *“Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat prin Harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești.”* (1 Cor 2:12-13)

ii) 2: 14 – 40 Predica lui Petru și impactul ei

- a) 2:14-21 Profetia lui Ioel
- b) 2:22-23 Ați omorât pe Isus Cel neprihănit
- c) 2:24-32 Dumnezeu L-a înviat din morți conform profețiilor Vechiului Testament
- d) 2:22-36 S-a înălțat la cer și a turnat darul Duhului Sfânt

Oare în ce limbă a predicat Petru? Oare fiecare îl auzea în limba lui sau Petru a predicat în limba evreiască? Dacă Petru a predicat în limba evreiască, atunci înseamnă că majoritatea ascultătorilor cunoșteau această limbă. Acest lucru pune la îndoială presupunerea noastră de mai sus că unii nu ar fi cunoscut limba evreiască.

Predica lui Petru are patru părți. Observăm că începe și se termină cu tema pogorării Duhului Sfânt. Din acest motiv înclin să cred că întreaga predică este dedicată acestei teme. De fapt, Petru încearcă să explice celor prezenți evenimentul deosebit la care ei asistau.

a) 2: 14-21 Profetia din IOEL

La prima vedere lucrurile par simple. Ioel spune clar că înainte de venirea Zilei Domnului (ziua judecății, răzbunării și pedepsirii) vor avea loc două tipuri distincte de evenimente. Primul se referă la pogorârea Duhului Sfânt, iar al doilea la semne sus în cer și minuni jos pe pământ. Avem mai întâi semne de natură spiritală și apoi semne de natură fizică. Avem mai întâi schimbări în domeniul vieții spirituale, și apoi schimbări în domeniul vieții fizice. După care, în cele din urmă va veni Ziua cea Mare a Judecății.

Însă lucrurile nu sunt chiar așa de simple precum par. Este ușor să asociezi un eveniment actual cu o profecie trecută. Mai greu este să demonstrezi că acea profecie vizează tocmai acest eveniment. Este o speculație teologică sau efectiv împlinirea reală a unei profeții Vechi Testamentale?

Cum se poate deci demonstra că profetia din IOEL are în vedere evenimentul de la Rusalii? Cum demonstrează Petru acest lucru? Vom face mai întâi o mică incursiune în cartea Ioel.

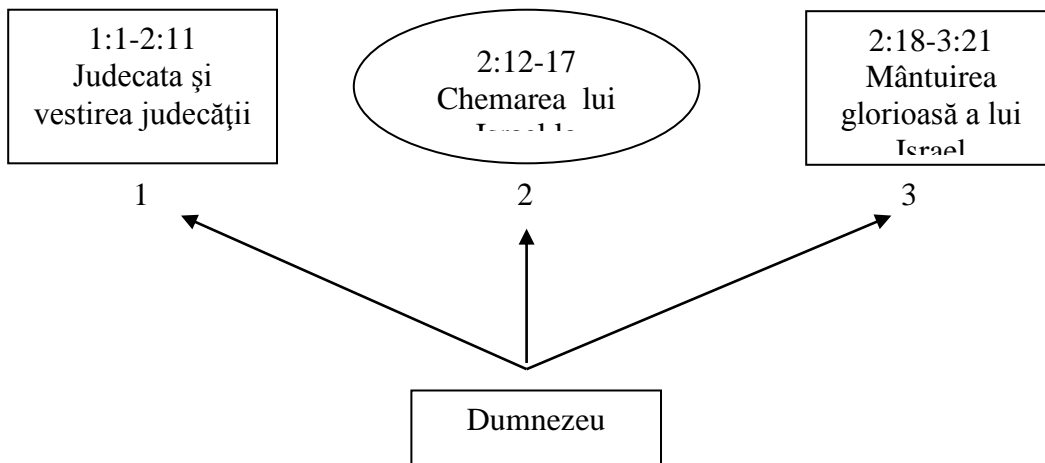
- ◆ 1:1-20 Judecata lui Israel deja a început
- ◆ 2:1-11 Este vestită Ziua Domnului, a doua fază a judecării lui Israel, o fază mai cumplită, finală
- ◆ 2:12-17 Chemarea lui Israel la pocăință
- ◆ 2:18-32 Domnul Se îndură de Israel și toarnă Duhul Lui peste el și aduce semne cosmice înainte de venirea Zilei Domnului
- ◆ 3:1-21 În zilele acelea, Ziua Domnului (Judecata) va veni peste neamurile vrăjmașe Israelului, iar Israelul va fi izbăvit și restaurat

Cartea Ioel pare să urmeze un fir logic al unor evenimente ce se desfășoară unul după altul.

1. Judecata se abate asupra lui Israel
2. Israel este chemat la pocăință
3. Israel se pocăiește (deși nu se spune explicit, se deduce din pricina a ceea ce urmează – vezi punctul 4)
4. Israel este izbăvit + pogorârea DUHULUI
5. Judecata se revarsă asupra Neamurilor vrăjmașe Israelului.

Vedem traiectoria interesantă a judecății. Israel este mai întâi sub amenințarea judecății, dar pentru că se pocăiește este izbăvit și vrăjmașii lui sunt cei judecați. Înainte de a încerca să identificăm ce vremuri au în vedere aceste profeții, nu putem să nu ne desfășurăm puțin în îndurarea lui Dumnezeu. Tabloul cel mai frumos este cu siguranță cel din 2:12-17. Deși Domnul aduce judecata, tot EL IMPLORĂ pe Israel să se pocăiască și-I oferă argumente pentru a se pocăi. Deși Dumnezeu este DREPT, Dumnezeu este dragoste. Dragostea triumfă. Glasul iubirii este mai puternic! Deși păcătosul este vinovat, în îndurarea Sa cea mare, Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului! El își învață poporul cum să se pocăiască pentru a căpăta trecerea înaintea Sa. Le spune chiar care să fie cuvintele pe care să le folosească în rugăciune și ce argumente să-i aducă Lui. Dumnezeu este în același timp și Judecătorul, și avocatul apărării. Și ca avocat al apărării îl învață pe cel vinovat calea spre libertate.

Apoi, al doilea lucru care ne încântă din cartea Ioel este contrastul dintre prima parte a cărții și a doua parte a cărții. Din această perspectivă, cartea Ioel poate fi structurată în felul următor:

Dumnezeu este mereu actorul principal. El este Cel ce înfăptuiește judecata, El este Cel ce cheamă la pocăință, El este Cel ce aduce mântuirea. Ne uimește CONTRASTUL dintre tratamentul lui Israel din prima parte a cărții, și tratamentul lui Israel din a doua parte a cărții și

aceasta cu atât mai mult cu cât Același Persoană aplică tratamentele. Același Dumnezeu care zdrobește, izbăvește într-un mod așa de minunat! Ce produce schimbarea lui Dumnezeu? Răspunsul îl găsim în partea din mijlocul cărții: o pocăință autentică. Pocăința este elementul cheie care topește pedeapsa și înviază binecuvântarea! De aceea, Dumnezeu insistă asupra ceea ce înseamnă o pocăință reală, căci o pocăință formală cu jumătate de inimă, cu jumătăți de măsură nu-L impresionează deloc pe Cel PreaSfânt.

Pocăința este deci cea care schimbă tratamentul aplicat de Dumnezeu făpturilor Sale. Însă schimbarea nu este mecanică. Dumnezeu nu schimbă programul unui computer rece pe a cărei tastatură a fost apăsat butonul “pocăință autentică”. Este clar că pocăința produce schimbare. Însă ce o fi în inima lui Dumnezeu? Ce dorește El mai mult: să pedepsească sau să mântuiască? Avem de fapt trei posibilități. Prima ni-L prezintă pe Dumnezeu ca acel computer de gheață. Lui îi este indiferent dacă pedepsește sau mântuiește. El respectă regulile jocului: te pocăiești, te binecuvântează, nu te pocăiești, te pedepsește. În a doua ipostază posibilă, avem un Dumnezeu care de fapt vrea să pedepsească (un fel de Iona). El asta își dorește cel mai mult. El ar schimba tratamentul dacă cel în cauză s-ar pocăi, dar ca și Iona nu vrea ca acest lucru să se întâmple. Totuși, în cazul în care se întâmplă, El aduce binecuvântarea, dar cu părere de rău și cu regretul că nu a putut pedepsi.

A treia ipostază îl reprezintă pe Dumnezeu ca unul care vrea de fapt să izbăvească. El va aduce pedeapsa dacă păcătosul nu se pocăiește, dar până în ultima secundă speră și își dorește din toată inima ca acesta să se smerească înainte să reverse judecata. Inima I se zbate de milă și oferă argumente propriei Lui dreptăți ca să amâne judecata. Dacă cel nelegiuit se pocăiește, atunci este o sărbătoare și o bucurie infinită! Cu repeziciune îndepărtează blestemul și imediat aduce din belșug binecuvântarea!

Oare ce ipostază îl reflectă pe Dumnezeul Bibliei? Cartea Ioel ne oferă un răspuns cât se poate de clar: fără nici cea mai mică îndoială Dumnezeu este un Dumnezeu al îndurării! Oare nu același lucru îl descoperim din Exod 33-36? Oare nu tocmai aceasta era frământarea lui Moise: Doamne, arată-mi Slava Ta! Fă-mă să pricep ce iubești mai mult: judecata sau iertarea? Iar răspunsul Domnului este la fel de clar ca în cartea Ioel: Dumnezeu este în primul rând un Dumnezeu al îndurării, și apoi un Dumnezeu al mâniei.

“Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, iartă fărădelegea și păcatul dar nu socotește pe cel vinovat nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam. “(Ex. 34:6-7)

Inima noastră are nevoie să se scalde în aceste adevăruri, să fie copleșită de frumusețea Dumnezeului îndurătorilor din cartea IOEL. Aceste adevăruri ne întăresc încrederea în Creator și ne schimbă relațiile cu semenii. Pe de o parte, vom fi convinși de îndurarea Lui, nu vom ezita să ne mărturisim păcatele, vom avea siguranța că ne va primi cu bucurie și cu toată inima și vom ști că ne va da cu plăcere Împărăția. Nu vom cersii după îndurarea Lui ca la un Bogătaș zgârcit, ci vom ști că Domnul este PLIN de bunătate și că ne va da din belșug din Duhul Său. Pe de altă parte, vom deveni asemenea Lui în relația cu aproapele. Ne vom molipsi de îndurarea Lui, vom fi ca El, înceți la mânie, dar PLINI de iertare, de îndurare, de bunătate, de dragoste necondiționată. Deși ar fi mai multe aplicații importante în legătură cu acest subiect, este timpul să ne întoarcem la profețiile din IOEL. Oare ce vremuri privesc ele...?

Cei care au studiat profeții din Isaia, Ieremia și Ezechiel, au observat cu siguranță că acestea abundă de acest tipar profetic din Ioel. În cărțile profetice Vechi Testamentale găsim de nenumărate ori același ciclu: Israel sub amenințarea judecății, Israel este chemat la pocăință,

Israel se pocăiește, Neamurile, vrăjmașii lui, sunt pedepsite, Israel este restaurat împreună cu creația! În aceste profeții se produce, de regulă, o glisare de la o perioadă istorică apropiată la ceva mai îndepărtat. Glisarea are loc mai mereu pe tema restaurării lui Israel. Profetul pornește de la restaurarea contextuală a lui Israel, dintr-un anumit moment istoric și ajunge, pe nesimțite, la restaurarea finală a lui Israel de la sfârșitul istoriei.

Cartea Ioel are același tip de glisare. Deși Ioel profetește într-un anumit context istoric, el pleacă de la o izbăvire imediată a lui Israel și ajunge la izbăvirea finală și definitivă a acestuia. Din această perspectivă, profeția din Ioel 2:28-29 ar viza în primul rând turnarea Duhului Sfânt peste Israel, când acesta se va întoarce la Dumnezeu la sfârșitul istoriei. Într-adevăr, textul vorbește clar despre Israel (2:27) și în versetul 28 se specifică: *“Fii și fiicele VOASTRE vor proroci, bătrânii VOȘTRI vor visa visuri, și tinerii VOȘTRI vor avea vedenii”*. Această interpretare se armonizează cu alte texte profetice care vorbesc în contextul pocăinței finale a lui Israel despre o revărsare specială a Duhului Sfânt peste această națiune. De exemplu, în Isaia 12:3 se subliniază în legătură cu momentul restaurării finale ale lui Israel: *“Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii.”* Și tot Isaia în 44:2-4 : *“Nu te teme de nimic robul Meu Iacov, Israelul Meu, pe care l-am ales. Căci voi turna ape peste pământul uscat; voi turna Duhul peste sămânța ta și binecuvântarea Mea peste odraslele tale....”*

Și tocmai la aceste pasaje pare că face referire Isus în Ioan 7:38:39 : *“Cine crede în Mine, din inima lui vor cureg râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul ...”*

Apoi, din nou în Isaia 59: 20-21: *“Da, va veni un Răscumpărător în SION, pentru cei ai lui IACOV, care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul. Și iată legământul Meu, cu ei, zice Domnul: “Duhul Meu, care Se odihnește peste tine, și cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum și până în veac, zice Domnul.”* Și acest pasaj, Pavel în Romani 11:25-27, îl interpretează cu privire la pocăința lui Israel de la sfârșitul istoriei.

Aceste pasaje ne vorbesc despre o revărsare a Duhului peste Israelul care se va pocăi ca și națiune la sfârșitul istoriei, înainte de restaurarea tuturor lucrurilor. Prima întrebare pe care ne-o punem este: cum putem demonstra că este o revărsare specială a Duhului și că nu este aceeași lucrare a Duhului specifică Vechiului Legământ?

Două pasaje din Vechiul Testament sunt foarte importante în a demonstra că este vorba de o revărsare specială și nouă a Duhului. Primul îl găsim în Ieremia 31, iar al doilea în Ioel. De fapt, cele două pasaje se completează reciproc.

În Ieremia 31:31-34, ni se subliniază cât se poate de clar că atunci când Israel se va pocăi ca națiune la sfârșitul istoriei, va intra în relație cu Dumnezeu în baza unui NOU LEGĂMÂNT. Iar noutatea acestui legământ o găsim în versetul 34: *“Niciunul nu va mai învăța pe apoapele sau pe fratele său zicând: “Cunoaște de Domnul!” Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor.”* În Vechiul Legământ, erau persoane care aveau un rol special în apropierea de Dumnezeu și din această poziție, îndemnau pe alții: *“Cunoaște pe Domnul!”*. În Noul Legământ, toți au acces direct și neintermediat de om la apropierea de Dumnezeu.

Se pare că profeția din Ioel subliniază același aspect. În Vechiul Legământ, alături de preoți și Leviți, cei care beneficiau de o apropiere specială de Dumnezeu erau prorocii. Ei primeau vedenii și vise și vesteau celorlalți descoperirile Domnului. Profeția din Ioel insistă pe faptul că se va turna aceeași măsură a DUHULUI peste TOȚI: *“voi turna din Duhul Meu peste ORICE făptură ... Chiar și peste robi și roabe voi turna din Duhul Meu.”*

În Numeri 11, vedem că o măsură specială din Duhul Sfânt a fost turnată peste 70 de bătrâni ai lui Israel, care au început să procească. La vorbele lui Iosua, Moise răspunde: *“Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci și Domnul să-și pună Duhul Lui peste ei!”*. Deși Moise își exprimă această dorință, ea a putut deveni o realitate doar în Noul Legământ.

În concluzie, textul din Ioel vorbește despre o revărsare specială a Duhului peste Israel, la sfârșitul istoriei, în cadrul unui Nou Legământ. Cu toate acestea, de această promisiune beneficiază mai întâi rămășița credincioasă din Israel, cât și oricine dintre Neamuri care va crede în Isus Hristos. Mântuirea pe care Israel o va primi în zilele din urmă, avea să fie mai întâi primită de Neamuri. Astfel, Petru nu susține că acum are loc împlinirea plenară a profeției din Ioel, ci doar că acum s-a turnat pe pământ acea revărsare specială a Duhului pe care o descrie Ioel. Într-adevăr, cuvintele lui Petru nu sunt: *“Astăzi s-au împlinit cuvintele lui IOEL...”*, ci *“Aceasta ESTE ce a fost spus prin prorocul Ioel”*. Și într-adevăr asemănarea era mare: iată că o mulțime de IUDEI, de diverse categorii, care nu aparțineau clasei preoțești, proceau cu mare îndrăzneală! Din contextul cărții Ioel, această revărsare specială a Duhului va fi din pricina marei îndurări a lui Dumnezeu și va fi peste un popor care deunăzi era plin de răzvrătire față de Dumnezeu. Acest lucru era foarte asemănător cu situația evreilor de la Ierusalim. Ei tocmai îl răstigniseră pe Fiul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, dacă se pocăiau, Dumnezeu, în marea Lui îndurare, dorea să le ofere cel mai mare dar: *“Pocăiți-vă, le-a spus Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Duhului Sfânt”* (Fapte 2:38)

Trebuie să precizăm și faptul că mai există o a doua interpretare a textului din Ioel și anume aceea conform căreia Rusaliile reprezintă o împlinire completă a profeției. Cred însă că această interpretare nu se armonizează cu contextul mai larg al cărții Ioel. Și aceasta cu atât mai mult cu cât în Ioel 2:28 apar și cuvintele introductive *“după aceea”*. Iar ce este înainte, este declarația lui Dumnezeu că va face bine poporului Lui de care S-a îndurat.

b) 2:22-23 Voi L-ați răstignit pe Isus

În primul punct al predicii sale, Petru identifică evenimentul neobișnuit de la Rusalii cu realitatea spirituală descrisă de IOEL. Și într-adevăr, elementul asemănător era acela că, oameni de diferite categorii proceau.

În a doua parte a predicii, se pare că Petru vrea să explice ce anume a cauzat această revărsare specială a Duhului, de ce ea a avut loc tocmai acum? Și Petru prezintă o succesiune de trei evenimente care ar reprezenta cauza evenimentului mareț de la Rusalii și anume: răstignirea lui Isus, învierea lui Isus și înălțarea lui Isus.

Înainte de a comenta, pe rând, aceste trei puncte din predica lui Petru, ne putem pune întrebarea dacă Luca ne redă toată predica lui Petru sau doar un rezumat al acesteia? Având în vedere și celelalte predici descrise în cartea Faptele Apostolilor, înclin să cred că Luca ne oferă doar un rezumat. Un argument ar fi acela că predicile prezentate de Luca sunt prea condensate. Dacă aceasta ar fi forma lor completă, cred că mesajul ar fi fost foarte dificil pentru ascultători. Unele idei foarte importante și complicate sunt doar enunțate.

Un exemplu îl avem chiar în următorul punct al predicii lui Petru: prezentarea răstignirii lui Isus. Oare să fi vorbit Petru mai puțin de un minut despre răstignirea lui Isus ascultătorilor săi?

Ce este iarăși foarte interesant este că în predica descrisă de Luca nu avem explicată semnificația morții lui Isus, și anume faptul că El a fost Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatul lumii. Oare să nu fi explicat Petru acest lucru? Și dacă da, de ce l-a omis Luca? A făcut Luca un rezumat complet al predicii sau a selectat doar elementele care ar fi fost relevante pentru Toefil? Se pare că Luca selectează doar elementele relevante pentru Teofil și elementele noi pe care nu le găsim dezvoltate în prima carte a lui Isus. Așa s-ar explica poate de ce nu găsim în prelegerea lui Petru explicația pentru rolul suferințelor lui Mesia, dar găsim în schimb acordată mai multă atenție învierii și înălțării.

Versetele 22 și 23 insistă pe VINOVĂȚIA Iudeilor de a-L fi răstignit pe ISUS. Argumentul principal pe care îl aduce Petru este acela că Dumnezeu a mărturisit în favoarea lui Isus. Minunile, semnele și lucrările pline de putere făcute de Isus în mijlocul lor au adevărat că Dumnezeu era cu El, era de partea LUI și că lucra prin El.

Din Exod știm că și vrăjitorii Egiptului făceau minuni. Nu putea fi Isus un asemenea vrăjitor? Oare minunile erau suficient pentru a-L valida pe Isus ca și om al lui Dumnezeu? Avem două diferențe între Isus și vrăjitorii din Egipt. Prima ar consta în aceea că amploarea minunilor făcute de Isus a fost mai mare. Și a doua și cea mai importantă este că spre deosebire de vrăjitorii cei idolatrii, Isus împlinea legea Vechiului Testament și propovăduia un mesaj în deplină armonie cu Vechiul Testament. Astfel, "minunile, semnele și lucrările pline de putere" nu ar trebui limitate doar la vindecări, exorcizări și învieri din morți, ci ar trebui să cuprindă și viața sfântă a lui Isus, precum și predicile Sale pline de viață spirituală.

În Deuteronom 13:1-5 avem un pasaj important: *"Dacă se va ridica în mijlocu tău un proroc sau un visător de vise care-ți va vesti un semn sau o minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea de care ți-a vorbit el zicând: "Haidem după alți dumnezei" – dumnezei pe care tu nu-i cunoști- "Și să le slujim!", să n-ascuți cuvintele acelui proroc sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul vostru VĂ PUNE LA ÎNCERCARE ca să știe dacă iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. Voi să mergeți după Domnul Dumnezeul vostru și de El să vă temeți. Poruncile Lui să le păziți; de glasul Lui să ascultați; Lui să-I slujiți, și de El să vă alipiți. Prorocul sau visătorul acela de vise să fie pedepsit cu moartea, căci a vorbit de răzvrătire împotriva Domnului Dumnezeului vostru, care v-a scos din țara Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei și a voit să te abată de la calea în care ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să umbli. Să scoți astfel răul din mijlocul tău."*

Vedem că doar prezența unui SEMN nu este suficientă pentru a adevăra că cineva este de la Dumnezeu. Isus nu a fost un astfel de proroc pentru că tot ce a făcut și a vorbit El era în deplină armonie cu Scripturile Vechiului Testament.

În acest context ne aducem aminte că și Satan poate face semne și minuni și Satana se poate arăta într-un înger de lumină. În 2 Tes. 2:9 ni se spune despre Anticrist: *"Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase..."* Însă viața lui Anticrist și învățătura sa va fi în contradicție cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Ne putem opri aici să medităm puțin asupra unui subiect controversat: călăuzirea prin SEMNE. Trebuie să luăm o decizie importantă. În legătură cu aceasta apar diverse semne. Putem să avem anumite vise cu un anumit mesaj, anumite stări, sentimente care ne încurajează spre o variantă decizională, anumite întâmplări deosebite sau discuții neprogramate cu anumiți oameni despre domeniul respectiv. Ce să facem cu aceste SEMNE? Sunt ele suficiente pentru a

reprezenta baza unei DECIZII? “Nu m-am mai dus la examen, pentru că am simțit că nu trebuie să merg”. “Nu am mai încercat să mă înscriu la facultatea X pentru că în încercarea mea de a mă înscrie, parcă am avut bețe în roate: nu reușeam să-mi finalizez actele, mi-a fost rău, nu am reușit să-mi fac analizele la spital...Acum, mi-am definitivat DOSARUL, dar după cum au mers lucrurile, cred că Dumnezeu îmi stă împotriva.”

Ce este interesant este că dacă ne uităm în Scripturi, vedem că Dumnezeu vorbește într-adevăr prin SEMNE. Să luăm exemplul lui Ghedeon. La început vede un înger, apoi urmează două semne cu lâna și în cele din urmă avem visul pe care l-a avut un soldat din armata adversă (vezi Judecători 6 și 7). Ghedeon a luat în cele din urmă decizia de a face RĂZBOI cu madianiții. Deci și Dumnezeu și Satana lucrează prin SEMNE. Acest lucru ne demonstrează că nu este legitim să luăm o decizie importantă doar pe baza semnelor. Călăuzirea bazată doar pe SEMNE este extrem de periculoasă. Pentru că ne punem întrebarea: de unde știm că în spatele semnelor se află Dumnezeu și nu Satana? De aceea, călăuzirea noastră trebuie să aibă mai întâi la bază CUVÂNTUL SCRIS al lui Dumnezeu și principiile Sfinte pe care le propune El. Semnele pot veni ca să întărească un anumit CUVÂNT din Scripturi sau un principiu sfânt și clar. Apoi, Dumnezeu nu Se angajează nicăieri că ne va călăuzi prin SEMNE în deciziile pe care le luăm. Ne promite însă că ne va călăuzi prin Duhul și prin Cuvântul Său.

Să revenim la Isus. Semnele Sale întrupau adevărul despre Yahwe revelat în Scripturile Vechiului Testament. Este evident că era un om al lui Dumnezeu. Astfel, ascultătorii lui Petru erau dovediți vinovați. Cu toate acestea ei ar fi putut avea următoarea obiecție: “Dacă Isus era om al lui Dumnezeu, de ce a îngăduit Dumnezeu să-L omorâm?” Petru răspunde la această posibilă obiecție în versetul 23: “dat în mâinile voastre, după sfatul horărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu”. Dumnezeu a avut un plan stabilit cu precizie cu mult timp înainte și acum acest plan s-a împlinit. Aici, probabil că Petru, în predica sa completă a adus înaintea lor niște citate din Scripturi, care vorbeau despre suferințele lui Mesia și sensul acestora, însă Luca consideră că este important doar să puncteze evenimentul răstignirii și vinovăția iudeilor, după care dezvoltă înaintea lui Teofil realitatea ÎNVIERII.

c) 2:24-32 Învierea lui Isus

Petru enunță în versetul 24 evenimentul învierii. După care aduce două argumente: primul argument reprezintă un argument scriptural, iar al doilea un argument al experienței lor personale.

“Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu puțință să fie ținut de ea.”

După ce Isus a sfârșit pe cruce purtarea păcatelor omenirii a rostit: “S-a isprăvit!” și “În mâinile Tale îmi încredințez duhul.” Iar Petru ne spune: “El a fost omorât în trup, dar a înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare...” (1 Petru 3: 18-19). Isus a murit atât spiritual (despărțirea de Dumnezeu) cât și fizic (despărțirea duhului de trup). Isus a fost înviat atât în duh (refacerea relației și părtășiei cu Tatăl), cât și în trup (reprimirea trupului de carne într-o formă nouă, plină de slavă).

Ambele faze ale învierii sunt importante. De regulă, în Scripturi se pune accent pe învierea într-un trup de slavă care este dovada învierii în duh. Întrebarea pe care ne-o putem pune este dacă Petru vorbește doar despre învierea în trup, sau are în vedere ambele faze ale învierii?

Când Dumnezeu I-a dezlegat legăturile morții, se referă doar la faptul că Dumnezeu a dezlegat legăturile morții fizice înviindu-I trupul, sau și la faptul că Dumnezeu I-a dezlegat și legăturile morții spirituale înviindu-L în duh? Versetul 24 nu este suficient pentru a oferi un răspuns clar la întrebările de mai sus. Poate în celelalte versete vom găsi noi indicii.

Este foarte importantă trecerea de la versetul 24 la versetul 25: *“pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea. Căci David zice ...”*. Vedem că Petru nu aduce ca și argument pentru imposibilitatea morții de a-L ține legat faptul că Isus a trăit fără păcat, sau că era Fiul lui Dumnezeu care a avut capacitatea dumnezeiască de a purta păcatul lumii. Nu, Petru aduce ca și argument profețiile Vechiului Testament cu privire la Mesia. Vedem încrederea apostolului în Scriptură. Scriptura Vechiului Testament oferea o certitudine absolută, și nu putea da greș. Petru citează din Ps.16, după care demonstrează că acest Psalm este MESIANIC. Argumentația este simplă și clară. Conținutul psalmului nu are cum să se refere în întregime la David. Este evident că David nu a înviat din morți. Psalmul trebuie să se refere la un OM al cărui trup nu va vedea putrezirea. Nu este vorba nici de o ocolire a morții ca în cazul lui Ilie (căci sufletul va fi o perioadă în locuința morților) și nici de o înviere temporară (ca în cazul fiului văduvei din Sarepta, care după ce a înviat, în cele din urmă a văzut putrezirea). Este vorba de un alt tip de înviere. Este vorba de o înviere într-un trup care nu va mai muri sau putrezi. Această profeție din Psalmul 16 seamănă cu pasaje care se referă clar la MESIA, ca cel din Isaia 53, când ni se spune că după ce va muri, Mesia, Robul Domnului va trăi multe zile. Faptul că Mesia trebuia să vină din David aruncă și mai multă lumină asupra psalmului. Este logic că singura variantă corectă de interpretare să fie aceea că psalmul este mesianic.

Conținutul psalmului ne descoperă și MOTIVUL pentru care Mesia are certitudinea învierii viitoare. Vom face deci o mică incursiune prin acest superb psalm.

v.1 Rugă pentru protecție

v.2 – 8 Domnul este declarat ca singura fericire

v. 9-11 Bucuria lui Mesia în nădejdea învierii viitoare

Mesia cere protecția lui Dumnezeu. Este vorba de protecția lui Dumnezeu față de atacurile celui rău, față de atingerea de păcat. Un singur păcat ar fi fost de ajuns ca relația lui cu Dumnezeu să se frângă definitiv și ireversibil și El să rămână în moarte spirituală și fizică pentru totdeauna. Deși este Fiul lui Dumnezeu, El este întrupat și de aceea puterea și protecția o primește de la Tatăl. El trăiește prin credință, ca orice OM și are nevoie de protecția Tatălui ca orice OM. Argumentul adus de Mesia Tatălui când îi cere protecție este: *“Căci în Tine mă încred.”* Mesia știa că protecția Tatălui este condiționată de o încredere TOTALĂ în El. Iar Mesia crede cu privire la Sine că are această încredere.

Din versetul 2 până în versetul 8, Mesia își descrie relația cu Dumnezeu TOCMAI pentru a dovedi că încrederea lui în Dumnezeu este totală. Domnul este declarat ca singurul STĂPÂN și singura FERICIRE. Domnul este acceptat ca singurul STĂPÂN, tocmai pentru că este perceput ca singura FERICIRE. Orice ar spune Tatăl, Fiul ascultă fără ezitare. Tatăl este Domnul, Stăpânul, singurul STĂPÂN, STĂPÂNUL absolut. De unde această disponibilitate a ascultării exclusive și necondiționate? Domnul este văzut ca singura fericire. Orice neascultare înseamnă pierderea relației cu Dumnezeu, deci înseamnă pierderea fericirii.

Declarația din versetul 2 este dovedită ca fiind reală prin versetele 3 și 8. Este una doar să-L declare pe Domnul ca unic STĂPÂN și ca unica fericire, este alta ca acest lucru să fie real în viața ta. Mesia privește la viața Lui pentru a vedea dacă declarația din versetul 2 este validă sau nu.

O primă dovadă este că sfinții din țară sunt toată plăcerea Lui. El nu se întovărășește cu cei nelegiuiți, ci caută părtășia cu cei sfinți și își găsește plăcerea în a trăi pentru ei, în a-I sluji necondiționat. Dragostea de Dumnezeu este dovedită în dragostea de semenii. Dacă Domnul este desfătarea Ta, atunci slujirea sfinților este desfătarea Ta. Dacă trăiești doar pentru Domnul, înseamnă că trăiești doar pentru binele celor pe care îi iubești.

O a doua dovadă este că El alege să nu se lase dus de val și de presiunea mulțimii nelegiuite, ci rămâne vertical și luptă împotriva curentului. Deși lumea aleargă după tot felul de idoli, El nu este derutat de acest lucru, ci manifestă o detașare totală față de păcat și față de idoli. Iată că nu doar că nu aduce jertfe, dar nici nu pune numele lor pe buzele Sale.

Idolul este un substitut fals al lui Dumnezeu. Idolul îți oferă o fericire și o siguranță în afara relației cu Dumnezeu însă Mesia este convins că fericirea Sa se găsește doar în relația cu Dumnezeu cel Adevărat, de aceea nu-și permite nici mea mai mică negociere cu idolatria.

A treia dovadă este în versetele 5 și 6. Limbajul face aluzie la împărțirea țării Canaan prin sorți (vezi cartea IOSUA). Indiferent de moștenirea care-ți cădea, aveai certitudinea că ea vine de la Dumnezeu, și dacă venea de la El era cel mai bun lucru care ți se putea oferi. În sens metaforic, moștenirea din versetul 6 ar putea reprezenta toate contextele pe care Dumnezeu le îngaduie. Pe de o parte Dumnezeu este singura moștenire, și de aceea Mesia nu se sperie de nici un context pământesc. De vreme ce îl are pe Domnul, totul este O.K. Dar mai mult decât atât, El crede că toate contextele din viața lui sunt *“plăcute și frumoase”*. Ele nu sunt plăcute și frumoase prin ele însele, ci prin scopul cu care au fost îngăduite și anume acela de a-L apropia mai mult de Domnul și de a-I întări relația cu Cel ce este singura Lui moștenire.

A patra dovadă a validității declarației din versetul 2 o găsim în versetele 7 și 8. Mesia nu se mândrește că prin Sine a obținut aceste performanțe. El recunoaște că Dumnezeu este sursa protecției Lui. Ba mai mult, El își exprimă convingerea că protecția oferită de Dumnezeu este desăvârșită. *“Când este El la dreapta Mea, nu mă clatin.”* Vedem o progresie din versetul 1 până în versetul 8. Dacă în versetul 1 avem un strigăt de protecție, în versetul 8 avem o certitudine a protecției lui Dumnezeu. Astfel logica psalmului ar putea fi următoarea: Psalmistul caută și cere protecția lui Dumnezeu, apoi își reevaluează calitatea relației cu Dumnezeu, după care își reînnoiește certitudinea faptului că Dumnezeu îl va proteja. El știe că protecția lui Dumnezeu este condiționată de o încredere totală în El. Pentru a avea liniște în ceea ce privește siguranța protecției lui Dumnezeu, el își radiografiază calitatea încrederii Sale în Dumnezeu. Domnul este declarat ca singurul Domn și singura fericire, sfinții sunt toată plăcerea Lui, idoli sunt respinși cu tărie, toate contextele vieții sunt primite cu bucurie, Domnul este recunoscut ca Sursă a biruințelor Lui spirituale. Pentru că se încrede cu adevărat în Domnul, poate avea liniște și pace: Domnul îl va proteja.

Psalmul se încheie în versetele 9-11 cu bucuria psalmistului ce derivă din certitudinea protecției lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu îl va proteja de atingerea de păcat, Mesia se poate bucura în nădejdea izbăvirii viitoare. Mesia Se bucură că va învia din morți (versetul 10) și că va fi răsplătit de Tatăl (versetul 12).

Tocmai pentru că nu are păcat, Dumnezeu nu va îngădui ca legăturile morții să-L țină legat. Nici moartea spirituală, nici moartea fizică nu va fi ireversibilă. Nu, ci Domnul îl va învia în duh și în trup. Iar după ce îl va învia, îi va da o mare răsplătire: *“Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta.”*

Bucuriile nespuse dinaintea Feței lui Dumnezeu țin de însăși relația cu Tatăl, de părtășia și comuniunea totală cu Acesta. Desfătările veșnice din dreapta Tatălui țin de viitoare slujbă a lui Mesia, pe care o vom descoperi în Psalmul 110, și anume aceea de a mijloci pentru oameni.

Pentru Mesia este desfătare veșnică să poată mijloci pentru mântuirea celor pe care Tatăl îi iubește așa de mult și care reprezintă bucuria și plăcerea Sa.

Psalmul 16 este în mod evident un psalm mesianic. Observăm că sunt două modalități prin care identificăm psalmii mesianici. Prima are în vedere situația în care elemente din psalm nu se împlinesc în viața psalmistului. A doua se referă la psalmi al căror conținut se armonizează cu viața pământească a lui Hristos, și pe care Însuși Hristos și apostolii Săi îi confirmă ca fiind mesianici.

Petru aduce două argumente pentru a demonstra că psalmul 16 este un psalm mesianic. Primul este acela că psalmul conține elemente care nu s-au împlinit în viața lui David (*“trupul meu nu va vedea putrezirea”*), iar al doilea este că Mesia trebuia să vină din David, din pricina legământului davidic (vezi 2:30). De aceea, ne vom opri puțin pentru a analiza legământul davidic și implicațiile sale mesianice. Vom începe deci, o nouă călătorie prin Vechiul Testament.

Legământul davidic (2 Sam. 7, 1 Cronici 17)

După o lungă așteptare, Domnul își împlinește promisiunea față de David și îl face împărat peste tot Israelul. Dumnezeu începe să-l înalțe pe David și David ajunge din ce în ce mai mare. David, în acest context, conștientizează un pericol, și anume acela că Israel să-și piaronească ochii asupra lui și nu asupra lui Yahwe. Primul pas pe care îl face David pentru a preveni acest pericol a fost să aducă chivotul la Ierusalim. David se închina constant în fața Domnului ce ședea peste heruvimi. Astfel, cei ce veneau la împăratul David la Ierusalim, puteau înțelege că David nu este decât un umil slujitor al adevăratului Împărat. După mutarea chivotului la Ierusalim, David își dă seama că acest lucru nu este suficient, căci zice el: *“Iată! Eu locuiesc într-o casă de cedru și chivotul lui Dumnezeu locuiește într-un cort.”* David știa că ceea ce este vizibil are impact asupra poporului.

Deși locuiau amândoi în Ierusalim, deși David se închina constant lui Yahwe, totuși strălucirea casei împăratului pământesc eclipsa strălucirea Casei Împăratului Ceresc. Acest lucru putea reprezenta o capcană pentru popor. Poporul l-ar fi putut slăvi pe David și nu pe Dumnezeu.

Atunci David găsește ca soluție construirea unei Case plină de măreție la Ierusalim pentru Yahwe. Astfel, David, în frământarea lui pentru Numele Domnului, intuiește următoarea fază din planul lui Dumnezeu. Natan percepe soluția ca fiind pertinentă și îi răspunde împăratului: *“Du-te și fă tot ce ai în inimă, căci Domnul este cu tine.”* Dar Natan era în neveghere, căci Domnul îi comunică altceva în noaptea următoare. Iată răspunsul Domnului (2 Sam. 7):

- a) 7:5-7 Oare tu îmi vei zidi o casă? Eu nu am dat o astfel de poruncă.
- b) 7: 8-11a Până acum Eu Te-am înălțat pe tine și nu tu pe Mine
- c) 7: 11b-16 Eu îți voi zidi o casă, și unul din fiii tăi va zidi o casă Numelui Meu

Deși David intuiește următoarea fază din planul lui Dumnezeu, el nu intuiește corect și programul lui Dumnezeu. Următorul pas va fi zidirea unei Case Numelui Domnului, dar acest lucru se va face după alt program și anume după moartea lui David.

Dar înainte de a-I comunica acest lucru, Dumnezeu îl avertizează pe David cu privire la un posibil pericol. Este vorba despre pericolul de a-și asuma prea în serios responsabilitatea de a înălța Numele Domnului. Domnul îi aduce aminte că El nu a luat această inițiativă până acum. Zidirea unei case Numelui Domnului era un lucru mult mai important decât mutarea chivotului dintr-un loc în altul. Cu siguranță că, dacă acum ar fi fost momentul, Domnul ar fi luat El inițiativa. Apoi Domnul și-a asumat responsabilitatea situației în care Cortul modest ar fi putut diminua din măreția Domnului în fața lui Israel. Dumnezeu Domnul își asumase responsabilitatea acestei situații de câteva sute de ani, și nu a spus nimănui să îi zidească o casă. Inițiativa lui David sfida acest aspect.

Apoi, inițiativa lui David ne zugrăvește înaintea noastră imaginea omului care înălța Numele Domnului. Dar, oare cine înălța pe cine? Dumnezeu îi aduce aminte că până acum Domnul l-a înălțat pe David și așa va fi și în continuare: *“Tu să-Mi zidești o casă... ? Eu îți voi zidi o casă... ”*. Nu omul înălța Numele Domnului, ci Dumnezeu își înălța propriul Nume, chiar dacă o face prin oameni. Nu omul prin puterea lui face ca Numele Domnului să strălucească. Dumnezeu își înălța Numele cu sau fără noi, iar dacă o face prin noi, noi suntem cei onorați, cei îndatorați, cei înălțați din pricina faptului că Domnul Și-a înălțat Numele Lui prin noi. Dacă Domnul ar fi acceptat inițiativa lui David, atunci s-ar fi transmis un mesaj greșit. Un Dumnezeu aflat în criză de multă vreme este salvat de inițiativa unui om și astfel rămâne îndatorat aceluia om care l-a înălțat Numele. Nu, Dumnezeu nu rămâne îndatorat omului niciodată, ci mereu omul îi rămâne dator Domnului care l-a făcut onoarea de a-și înălța Numele prin el.

Se poate observa din rugăciunea sa că David a priceput acest lucru. Într-adevăr, el este COPLEȘIT de îndurarea și harul lui Dumnezeu față de el. De ce se bucură așa de mult David pentru că Dumnezeu i-a promis că a sa casă și împărăția sa vor dăinui veșnic înaintea Domnului și că scaunul lui va domni pe vecie? David știa că acest lucru nu se poate realiza decât prin ascultarea urmașilor lui de Domnul. Într-adevăr, Dumnezeu spune că dacă urmașul lui va face rău, totuși Domnul deși îl va pedepsi nu-l va lepăda din funcție ca pe Saul. Dar din pricina sfințeniei lui Dumnezeu, cu siguranță că El nu ar fi putut face să dăinuiască această casă a lui David dacă toți urmașii lui ar fi necredincioși. Deci, singura posibilitate este ca cei necredincioși să fie înlocuiți cu alți credincioși ca și David. David s-ar bucura deci de faptul că prin acești urmași credincioși Numele Domnului va fi înălțat.

Aceasta este o interpretare a bucuriei lui David, dar alta mai pertinentă nu-mi vine acum în minte. Nu cred că David se bucura ca un necredincios care află că din el se va naște o dinastie puternică ce-l va purta numele. Nu, ci David se bucura de faptul că Numele Domnului va fi înălțat: *“Slăvit să fie Numele Tău pe vecie, și să se zică: “Domnul oștirilor este Dumnezeul lui Israel.” Și casa robului Tău David să rămână în veac.”* (2 Sam. 7:26).

După ce am creionat puțin contextul în care a fost rostit legământul davidic, să ne concentrăm asupra conținutului acestuia. Dumnezeu îi promite lui David că:

1. îi va zidi o casă
2. un urmaș al lui David va zidi o casă Domnului, iar Domnul îi va întări pe vecie împărăția
3. spre deosebire de casa lui Saul, casa și împărăția lui David vor dăinui veșnic înaintea Domnului și scaunul de domnie al lui David va fi întărit pe vecie

Un lucru interesant de dezbătut este în ce măsură această promisiune este sau nu condiționată de ascultarea fiilor lui David de poruncile Domnului.

Versetele 14, 15 și 16 ne-ar sugera că promisiunea este necondiționată. Același lucru ni-l transmite și **Psalmul 89** în care tema principală este tocmai aceasta: credințioșia lui Dumnezeu față de legământul davidic. Iată conținutul psalmului:

v. 1-2 voi cânta credințioșia Ta!

v. 3-4 Tu ai făcut un legământ cu David

v. 5-18 Tu ești drept, credincios și Atotputernic!

v. 19-37 în legământul davidic ai precizat că chiar dacă fiii lui vor păzi Legea, scaunul de domnie al lui David tot va dăinui înaintea Ta.

v. 38-51 realitatea istorică arată că ai încălcat legământul, căci acum nu mai este nici un urmaș de-a lui David care să șadă pe scaunul de domnie

v. 52 Dar eu tot voi binecuvânta pe Domnul!

Psalmul 89 susține că legământul este necondiționat. Acest lucru reiese foarte clar din versetele 30-37: *“Dacă fiii lui vor părăsi Legea Mea și nu vor umbla după poruncile Mele, dacă vor călca orânduiri Mele, și nu vor păzi poruncile Mele, atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiua și fărădelegile cu lovituri, dar nu-Mi voi depărta deloc bunătatea de la ei, și nu-MI vi face credințioșia de minciună, nu-MI voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele. Am jurat odată pe sfințenia Mea. Să mint eu oare lui David?” Sămânța lui va dăinui în veci, scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele; ca luna va dăinui pe vecie și ca martorul credincios din cer.”*

Trebuie să subliniem că expresia *“nu-Mi voi îndepărta deloc bunătatea de la ei”* nu se referă la faptul că Dumnezeu nu-I va lepăda din relație, ci doar la faptul că îi va lăsa în continuare pe scaunul de domnie al lui David. Deci, făgăduința este necondiționată. Astfel, frământarea psalmistului este legitimă. Realitatea istorică contrazicea făgăduința lui Dumnezeu. Cum se poate așa ceva? Învățăm de la psalmist o lecție de încredere în Dumnezeu. Chiar dacă nu găsește un răspuns la această aparentă contradicție, el tot laudă credințioșia lui Dumnezeu, iar ultimile sale cuvinte sunt neașteptate: *“Binecuvântat să fie Domnul în veci! Amin! Amin!”* Credințioșia lui Dumnezeu de până acum este atât de mare, încât chiar o contradicție prezentă nu-l împiedică pe psalmist să se încreadă în Dumnezeu.”Cu siguranță Domnul are un răspuns ..., el nu-mi este accesibil acum, însă eu tot mă voi încrede în Dumnezeu care și-a dovedit așa de mult credințioșia Sa până acum.” Într-adevăr, psalmistul este un exemplu de credință pentru noi toți, ca și Avraam de altă dată.

Totuși, cum facem cu frământare psalmistului? A primit ea oare vreun răspuns? Dinastia davidică, a dispărut în anul 586. Se contrazice Dumnezeu? Scriptura sugerează același răspuns ca în cazul psalmilor mesianici sau a glisărilor profetice. Un element neîmplinit în istoria imediată ne arată că textul are în vedere o istorie viitoare. Într-adevăr, singura interpretare care ar soluționa dilema psalmistului este că urmașul lui David prin care se va împlini în întregime făgăduința este Mesia și nu Solomon. Știm că Mesia este Însuși Fiul lui Dumnezeu care domnește pe scaunul de domnie al cerului din veșnicie, și că odată cu învierea Sa, El, Fiul lui David va domni peste poporul Domnului pentru totdeauna. Într-adevăr, iată ce ne spune Isaia

despre Mesia: *“Căci un copil ni s-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui, îl vor numi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii ce va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și în veci de veci; iată ce va face Domnul oștirilor.”* (Isaia 9:6-7).

Este adevărat că și această interpretare mai trebuie completată și clarificată în anumite aspecte, dar ea oferă o soluție pertinentă la dilema psalmistului. Soluția este deci că Solomon nu face decât să prefigureze pe acel urmaș al lui David, pe Mesia, care va da o pace fără sfârșit scaunului lui David. Ne aducem aminte în acest context că autorul epistolei către Evrei consideră că textul din 2 Samuel 7: 13-14a se referă și la Mesia: *“Căci căruia dintre îngeri a zis El vreodată: “Tu ești Fiul meu, astăzi Te-am născut?” și iarăși: “Eu îi voi fi Tată, și El îmi va fi Fiu”?”* (Evrei 1:5).

Un al doilea argument important că Solomon îl prefigurează de fapt pe Mesia, îl găsim în Cronici. Într-adevăr, iată ce ni se spune în 1 Cronici 17:11-14 despre legământul davidic: *“Când ți se vor împlini zilele și când te vei duce la părinții tăi, voi ridica sămânța ta după tine și anume pe unul din fiii tăi, și-I voi întări domnia. El îmi va zidi o casă și-i voi întări pe vecie scaunul lui de domnie. Eu îi voi fi Tată și El îmi va fi fiu; și nu voi îndepărta bunătatea Mea de la el, cum am îndepărtat-o de la cel dinaintea ta. Îl voi așeza pentru totdeauna în casa mea și în împărăția Mea scaunul lui de domnie va fi întărit pe vecie.”*

Cu siguranță că Solomon nu a fost așezat pentru totdeauna în Casa Domnului. Ba mai mult, el nu avea dreptul să petreacă nici o secundă dincolo de altarul de aramă, căci nu era din Levi. Este evident, că textul îl are în vedere pe acel Fiu al lui David care va împlini funcția împărătească și funcția preoțească. Mesia, Fiul lui David, va fi împărat și preot, însă preot după o altă rânduială, nu după cea a lui Aaron, ci după cea a lui Melhisedec (vezi Evrei 7). Într-adevăr, iată ce spune Zaharia 6:12-13 cu privire la Mesia: *“Iată că un om, al cărui nume este Odrasla, va odrăsli din locul lui și va zidi Templul Domnului. Da, El va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie și o desăvârșită unire va domni între ei amândoi.”*(Zaharia 6:12-13). Lui Zaharia i s-a descoperit că Mesia va fi preot și împărat în același timp.

Putem concluziona afirmând că legământul davidic îl are în primul plan pe Mesia, iar Solomon nu este decât o prefigurare a Acestuia. Legământul davidic pune în lumină faptul că Mesia:

1. va fi urmașul lui David.
2. va avea o relație specială de Tată – Fiu cu Dumnezeu.
3. va domni veșnic pe scaunul de domnie al lui David.
4. va sta totdeauna în Casa Domnului, fiind și preot și împărat în același timp.

Cu siguranță că mai sunt aspecte de clarificat în legătură cu legământul davidic, dar cred că am reușit să facem o introducere utilă în acest domeniu al teologiei. Și alături de o desfătare a minții cu idei, avem două aplicații importante în legătură cu încrederea în Dumnezeu. Prima se desprinde din exemplul oferit de cel ce a scris Psalmul 89. Și în viața noastră vor apărea momente în care realitatea pe care o trăim va contrazice ce am învățat despre Dumnezeu din

Cuvânt. Nu vom avea un răspuns la acea aparentă contradicție, dar va trebui să ne încredem în continuare în Dumnezeu. Exemplele de acest tip din Scripturi, credințioșia lui Dumnezeu deja dovedită în Scriptură și în viața noastră, ne vor da tăria să ne încredem în continuare în Dumnezeu. Cu siguranță că El are un răspuns luminos. Nici nu e nevoie să-l aflăm vreodată. Noi știm că El îl are și aceasta e suficient ca să-L slujim din toată inima pentru totdeauna. Răspunsurile pe care Dumnezeu ni le-a dat până acum sunt garanția faptului că are răspunsuri pentru toate neclaritățile noastre.

A doua aplicație este cu privire la situațiile în care planul nostru pare mai bun decât planul Domnului. David a avut un plan: să ridice cât mai repede o casă Domnului (vezi Psalmul 132:1-5). El a luat această hotărâre nu pentru propriul interes sau pentru slava Sa, ci pentru ca Numele Domnului să fie înălțat și pentru binele poporului lui Dumnezeu. Era adevărat că până acum Dumnezeu nu poruncise acest lucru, dar până acum Israel nu avusese un împărat și mai ales un împărat așa de înălțat ca David. Pericolul ca slava împăratului ce locuia într-o casă de cedru să eclipseze slava Domnului ce locuia într-un cort era real. Și aceasta cu atât mai mult cu cât omul se uită la ce izbește ochiul! Înălțarea unei case mărețe, mai slăvită decât cea a împăratului ar fi diminuat din intensitatea acestei ispite. Cu toate acestea, Dumnezeu nu este de acord cu planul lui David. Domnul are alt plan: “nu tu, ci fiul tău va zidi o casă Numelui Meu. Până atunci Eu îmi asum responsabilitatea pentru acest pericol, Eu voi păzi și voi purta de grijă poporului Meu.” David se smerește, renunță la planurile sale și acceptă planurile și programul Domnului. Nu știu dacă a înțeles de la început de ce planurile Domnului sunt mai bune, dar la sfârșitul vieții sale, David spune căpeteniilor lui Israel: “Ascultați-mă fraților și poporul meu! Aveam de gând să zidesc o casă de odihnă pentru chivotul legământului Domnului și pentru așternutul picioarelor Dumnezeului nostru și mă pregăteam s-o zidesc. Dar Dumnezeu mi-a zis: “Să nu zidești o casă Numelui Meu, căci ești un om de război și ai vărsat sânge ... Fiul tău Solomon (PACE) Îmi va zidi Casa și curțile.” (1 Cronici 28:2-3)

Dumnezeu avea un plan mai bun, căci planul Său nu se limita doar la generația lui David, ci viza creionarea unor tipare mesianice importante pentru toate generațiile ce vor urma. Nu David, omul sângelui, ci Solomon, fiul păcii, va zidi o casă Numelui lui Dumnezeu! Deși nu-mi este 100 % clar, este vorba despre zugrăvirea unui tipar mesianic. Într-adevăr, nu Mesia Judecătorul a zidit o Casă Numelui Domnului, ci Mesia, Mielul blând a făcut posibilă zidirea Trupului lui Hristos care este Biserica Sa: “*În El* (Isus Hristos, Fiul Păcii, Mielul adus ca Jertfă, Cel ce a venit nu să judece lumea ci să o mântuiască) *toată clădirea, bine încheșată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul.*” (Efeseni 2: 21).

Atât în cazul psalmistului cât și în cazul lui David, nu este vorba de o logică deficitară, ci de un acces limitat la informație. Este adevărat că de multe ori suntem inconștenți în logica noastră. Nu este însă cazul lui David și a lui Etan, Ezrahitul. Nu, logica lor funcționează perfect. Însă această logică operează doar cu informațiile cunoscute de ei. Dumnezeu nu este împotriva logicii. În cele din urmă logica și raționalitatea umană derivă din El, Logicianul desăvârșit. Dar Acest Logician desăvârșit operează cu o cantitate de informații superioare. Dacă am cunoaște toate informațiile cu care operează Creatorul, atunci logica noastră ar identifica ca fiind cele mai bune tocmai planurile Creatorului, care ni se par așa de ciudate de multe ori. Dar Dumnezeu nu ne va descoperi de la început acele informații lipsă și aceasta tocmai pentru a ne testa și crește încrederea în El.

Cazul lui Iov este similar. El nu are acces la toate informațiile și de aceea este foarte tulburat. Dar Dumnezeu îi vorbește prin Elihu într-un mod minunat: “*Acum, firește, nu putem vedea lumina soarelui care strălucește în dosul norilor, dar va trece un vânt și-l va curăți; de la*

miazănoapte ne vine aurora și ce înfricoșată este măreția care înconjoară pe Dumnezeu!” (Iov 37:21-22). Dumnezeu are planuri minunate pentru noi, Dumnezeu are planuri luminoase. Dar de multe ori lumina se ascunde în spatele norilor. Și este normal: oare putem noi să pătrundem cu mintea noastră limitată măreția planurilor Domnului? Dar dacă noi nu le înțelegem, aceasta nu este o dovadă că ele nu există și că nu sunt spre binele nostru și anume acela de a fi modelați după chipul și asemănarea lui Hristos.

Deși ne-am îndepărtat puțin de Fapte 2, nu pot să nu amintesc și o încercare din viața lui Avraam, tatăl credinței. Când Ismael, fiul său, pe care-l iubea mult, avea 14 ani, Dumnezeu îi cere lui Avraam să-l alunge pe acesta și pe mama lui Agar. Să ne gândim cât de mult îl iubea Avraam pe Ismael. Cam 13 ani de zile trăise cu credința că el era fiul făgăduinței. Iată că atunci când Dumnezeu îi spune că Sara va avea un fiu, Avraam răspunde: “Să trăiască Ismael înaintea Ta!” Era un fiu așteptat atât de mult și făcut la bărânețe. Acum era adolescent, iar Avraam era un tată iubitor și plin de compasiune. Și acum, Dumnezeu îi cere să-l izgonească. Dar ce este rău în a-l avea și pe Ismael și pe Isaac? Dar oare Dumnezeu nu știe că este mai bine pentru Ismael să trăiască într-o familie credincioasă și bogată, decât să meargă singur cu mama lui printre neamurile idolatre și pline de ură? Doamne, de ce? De ce? De ce?... Poți să-l iei acasă. Dar de ce mă pui pe mine să-l alung? Oare nu Te contrazici? Oare nu Tu m-ai învățat să-mi iubesc copilul și să am grijă de el?

În ciuda acestor posibile argumente, “*a doua zi, Avraam s-a sculat de dimineață, a luat pâine și un burduf cu apă pe care l-a dat Agarei și i l-a pus pe umăr; i-a dat și copilul și i-a dat drumul*”.(Geneza 21:14). De unde a avut Avraam puterea să facă acest lucru? Ce anume a crezut el, de a ales să asculte de porunca Domnului? Cu siguranță că și-a adus aminte că Ismael este mai întâi copilul și proprietatea lui Dumnezeu Creatorul și apoi copilul său, că Dumnezeu îl iubește pe Ismael infinit mai mult decât el, că Dumnezeu este Atotputernic și-i va purta de grijă și fără protecția familiei, că Dumnezeu are un plan mai bun, care are în vedere atât binele lui Ismael, cât și binele său, cât și binele altora. Deși Avraam nu a cunoscut planul Domnului, totuși a ales să se încreadă în Domnul! Ce exemplu al credinței. Epistola către Galateni explică o parte din planul măreț al Domnului. Dumnezeu vroia să facă din Avraam, tatăl tuturor credincioșilor, adică prin viața lui să definească credința autentică. Ismael este rodul unei inițiative omenești și a unui efort uman. Isaac este rodul făgăduinței și intervenției miraculoase a lui Dumnezeu în viața omului neputincios. Dacă Ismael ar fi rămas cu Isaac împreună, s-ar fi adus o confuzie foarte mare în ce privește profilul credinței mântuitoare. Îndepărtarea lui Ismael devine necesară pentru ca Avraam să poată fi tatăl tuturor credincioșilor. Iată că Dumnezeu a avut un plan luminos și măreț! Dar oare cunoștea Avraam planul Domnului? NU.

Este important să ne aducem aminte că la fel ca și Avraam, fiecare din noi este unic și are un loc unic în Mireasa lui Hristos, în Noul Ierusalim! Fiecare din noi este o piesă unică în Marele Puzzle pe care-l reprezintă Mireasa Mielului! Strălucirea e maximă când toate piesele sunt adunate la un loc. Dar fiecare piesă este diferită și își are rolul ei unic în cadrul întregului. Da, Dumnezeu are de transmis un mesaj special nu numai prin povestea vieții lui Avraam sau a lui David, ci și prin povestea vieții noastre! Dumnezeu zidește în toți chipul Fiului Său, dar are un mesaj special de transmis prin viața lui Avraam și de aceea i-a poruncit să-l alunge pe Ismael. Dumnezeu avea de transmis un mesaj special prin viața lui David și de aceea l-a oprit să zidească Templul. Dumnezeu are un mesaj unic de transmis prin povestea vieții tale și de aceea ... Lucrurile care ni se întâmplă doar nouă nu trebuie să ne facă să ne simțim blestemați, ci să ne deschidă mintea să întrezărim mesajul special al poveștii vieții tale. Avraam a înțeles planul lui Dumnezeu probabil după moartea sa. Vom pricepe și noi pe deplin planul lui Dumnezeu cu

viața noastră de-abia dincolo. Faptul că nu-l vedem, nu este o dovadă că el nu există. Orice s-ar întâmpla, el există și este minunat și plin de slavă! Să-l laudăm pe Domnul pentru toate lucrurile pe care le îngăduie în viața noastră, chiar dacă ele sunt dureroase și nu le pricepem! Așa se va vedea că ne încredem cu adevărat în Domnul!

Să revenim la predica lui Petru. Analizăm al treilea punct al predicii: învierea lui Isus. Mai întâi Petru proclamă cu îndrăzneală învierea lui Isus (v. 24). Apoi, aduce un argument din Scripturi, din Ps. 16. În acest context, demonstrează prin două elemente că psalmul este mesianic. Primul element vizează că cele scrise în psalm nu s-au împlinit în viața lui David, iar al doilea se referă la legământul davidic, legământ ce pune în lumină că Mesia va fi un urmaș al lui David. Și după dezvoltarea argumentului scriptural, Petru enunță argumentul experienței lor: *“Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi toți suntem martori ai lui.”* Și astfel, Petru își pregătește ultimul punct al predicii.

d) 2:22-36 - **Înălțarea lui Isus și dăruirea Duhului Sfânt**

Acest ultim punct al predicii este extrem de important. El unește și dă sens celorlalte elemente ale predicii. Să revenim puțin asupra logicii lui Petru. Mai întâi el subliniază asemănarea dintre minunea prezentă și profeția din Ioel și identifică evenimentul actual cu realitatea prezisă de Ioel. Însă era vital să explice de ce tocmai acum s-a împlinit profeția din Ioel și care era cauza acestei revărsări speciale a Duhului. Și atunci Petru, folosind argumentele Scripturii și pe cele ale experienței, zugrăvește înaintea lor istoria lucrării, morții și învierii lui Isus Mesia. Aceste trei evenimente: viața, moartea și învierea lui Isus, au cauzat revărsarea specială a Duhului. Ultimul punct al predicii vine tocmai să accentueze această concluzie: *“Și acum, odată ce s-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.”* (2:33).

Toate bune și frumoase, însă logica demonstrației lui Petru are un “călcâi a lui Ahile” și anume: unde, în Vechiul Testament, ni se explică faptul că revărsarea specială a Duhului va fi o consecință a morții și învierii lui Mesia? Este o întrebare importantă, însă deloc ușoară. Însă citatul din Ps. 110 ce urmează ne va călăuzi spre răspuns. Să medităm cu reverență asupra Ps. 110 care este cel mai citat psalm din Vechiul Testament și cred că cel mai citat pasaj din Vechiul Testament de către scriitorii Noului Testament. Ps 110 are o structură simplă:

- i) v. 1 Anunțarea a două etape în planul lui Dumnezeu
- ii) v. 2-4 Prezentarea primei etape
- iii) v. 5-7 Prezentarea celei de-a doua etape.

- i) Anunțarea a două etape din planul lui Dumnezeu (Ps. 110:1)

În mod cert psalmul nu se referă la David ci la Cineva pe care David îl numește “Domnul lui”. În baza legământului davidic, putem identifica pe acest Cineva cu Mesia, Fiul lui David. Prin acest verset descoperim că Mesia, fiul lui David, este mai mult decât un om, este o Persoană divină, face parte din Dumnezeire, este în lumina altor pasaje din Vechiul Testament, Fiul lui Dumnezeu.

Primul verset al psalmului ne pune în lumină mai întâi chemarea pe care o face Dumnezeu Fiului Său de a șede la dreapta Lui. Această formulare evidențiază că înainte de acest moment, Fiul lui Dumnezeu nu șede la Dreapta Tatălui. Într-adevăr, conform lui Isaia 53,

Robul Domnului a avut de împlinit o slujbă dureroasă pe pământ, aceea de a fi jertfă pentru păcat, și de abia după finalizarea acestei slujbe Dumnezeu *“Îi va da partea Lui la un loc cu cei mari și va împărți prada cu cei puternici.”* (vezi Isaia 53:12). Tocmai slujba de jertfă face posibilă proslăvirea Fiului în trup de om la dreapta Tatălui. Dar acum, odată înălțat la dreapta Tatălui, ce va urma? Ne-am aștepta ca Dumnezeu să aducă judecata peste cei ce L-au batjocorit și omorât. (vezi Ps. 69, Ps. 22, Ps. 52, etc.) Însă Dumnezeu anunță că înainte de etapa judecatei va fi o primă etapă în care Fiul va șede la dreapta Tatălui:

Șezi la dreapta Mea

până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale

etapa 1

etapa 2

Deci, Dumnezeu nu aduce imediat judecată, ci înainte de a judeca lumea Fiul trebuie să împlinească o altă slujbă la dreapta Tatălui. Oare despre ce slujbă să fie vorba? Oare ce se va întâmpla în această primă etapă a planului lui Dumnezeu de după înălțarea lui Mesia?

ii) Prezentarea primei etape (v. 2-5)

În această etapă *“Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: “Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!”*. Înainte ca vrăjmașii să fie nimiciți, Domnul vrea ca Fiul Său să stăpânească în mijlocul vrăjmașilor lui. Dar cum va face acest lucru? Și despre ce fel de stăpânire să fie vorba? *“Poporul Tău este plin de înflăcărare, când îți aduni oștirea, cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul tău la Tine, ca roua.”* Dumnezeu va stăpâni în mijlocul vrăjmașilor Lui, domnind peste poporul Său care se va naște în Sion și din Sion se va extinde până la marginile lumii; Dumnezeu va domni peste poporul Lui arătându-și gloria și slava, tocmai cu nădejdea că astfel vrăjmașii Lui vor fi cucerți și se vor pocăi înainte de ziua judecății. Dar acest popor al Domnului va arăta la fel ca cel de dinaintea înălțării lui Mesia? Aduce înălțarea lui Mesia ceva schimbare în relația dintre poporul Domnului și Dumnezeu?

“Domnul a jurat și nu-I va părea rău: “Tu ești preot în veac în felul lui Melhisedec.”

Iată că apare o schimbare fundamentală. Iată că după înălțarea lui Mesia, poporul nu se mai apropie de Domnul prin intermediul unui mijlocitor pământesc, ci printr-un Mijlocitor ceresc, reprezentat de Mesia Însuși. Mesia este însă din David, preot după rânduiala lui Melhisedec și nu după rânduiala lui Avram. Și cum nu pot fi doi preoți în același timp, înseamnă că odată cu înălțarea lui Mesia, sistemul preoțesc aronic este anulat, iar odată cu aceasta este desființat întreg Vechiul Legământ. Despre acest moment, despre inaugurarea unui nou legământ și a unui nou mod de apropiere de Dumnezeu ne vorbește și Ieremia, iar cu privire la acele momente iată ce ne spune: *“Nici unul nu va mai învăța pe fratele său pe aproapele său, zicând: “Cunoaște pe Domnul!” Ci toți Mă vor cunoaște de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul, căci le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.”* (Jer. 31:34) Și într-adevăr, doar jertfa lui Mesia din Isaia 53 poate aduce o iertare deplină a păcatelor, iar această fază superioară de cunoaștere a lui Dumnezeu necesită o măsură nouă și specială a Duhului. Punând lucrurile cap la cap, devine din ce în ce mai luminos, că moartea și înălțarea lui Mesia inaugurează un nou legământ cu o cunoaștere superioară a lui Dumnezeu, fapt ce necesită o revărsare a Duhului. Deci, Petru nu face speculații, ci își întemeiază logica demonstrației pe Scripturile Vechiului Testament.

iii) Prezentarea celei de a doua faze (Ps. 110; 5-7)

Dacă vrăjmașii lui Mesia nu se vor pocăi în fața preoției poporului Domnului în cadrul Noului Legământ, atunci nu va mai fi nici o șansă de mântuire pentru ei. Ziua mâniei va veni și va fi fără miă față de toți vrăjmașii lui Mesia. Ascultătorii lui Petru tocmai fuseseră dovediți vinovați de moartea lui Mesia. Ei erau vrăjmașii lui Mesia. Deci Psalmul 110 vorbea de fapt de judecarea și pedepsirea lor.

Punctul culminant al predicii lui Petru îl găsim în versetul 36: *“Să știe bine dar toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.”* Până acum Petru nu le face nici o chemare ci doar le demonstrează prin Scripturi și prin dovezile realității istorice că Isus este Hristosul și că drept consecință ei sunt vinovați de uciderea lui și sunt sub incidența pedepsei anunțată în Ps 110. Petru nu doar explică semnificația minunii prezente, ci se folosește de ea pentru a demonstra că Isus este Hristosul, cel anunțat de Scripturi. Apoi, un al doilea element pe care-l accentuează este starea lor de vinovăție. Predica de evanghelizare a lui Petru nu numai că îl înalță pe Hristos cel înviat, dar evidențiază și adevărata poziție a ascultătorilor față de Hristos.

e) 2:37- 40 - **Reacția auditoriului și finalul predicii**

Ne minunăm de puterea Duhului Sfânt de a străpunge inimile celor ce ascultau predica. Iată, că ei erau vrăjmașii lui Isus, cei răzvrățiți care cu o lună și ceva în urmă răstigniseră pe Domnul Slavei. Acum se smeresc în fața adevărului Evangheliei și se lasă dovediți vinovați. Ei înțeleg că starea lor prezentă este una de maximă vinovăție înaintea lui Dumnezeu și că judecarea lor este iminentă. Ei doresc o soluție pentru schimbarea situației prezente: *“Ce să facem?”*

Traducerea lui Cornilescu: *“Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor, apoi veți primi darul Sfântului Duh”*, ridică următoarea problemă: de ce iertarea de păcate și primirea Sfântului Duh au loc de abia după botez și nu imediat după actul pocăinței?

Înainte de a trata această întrebare, trebuie să subliniem că în original nu apare “apoi” ci doar: *“și veți primi darul Duhului Sfânt”*. Traducerea exactă din original nuanțează problema, deoarece sensul ar putea fi nu cel susținut de traducerea Cornilescu (APOI , veți primi), ci altul: și pe parcursul acestui proces, veți primi darul Sfântului Duh.

Ne aducem aminte de Corneliu și cei din casa lui: *“Pe când rostea Petru cuvintele acestea S-a pogorât Duhul peste toți cei ce ascultau Cuvântul.”*(Fapte 10:44). În cazul acesta, Duhul Sfânt S-a pogorât exact în momentul în care au crezut, înainte să fie botezați. Aceeași succesiune ne este prezentată de Pavel în Efeseni 1:13: *“Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit...”* În același timp, în Fapte 8 Duhul Sfânt nu vine nici măcar imediat după botez, ci doar după ce cei din Ierusalim își pun mâinile peste Samariteni. Vom relua acest subiect când vom studia capitolul 8. Deocamdată, propun următoarea variantă de interpretare: Duhul Sfânt coboară doar atunci când este o credință curată în Evanghelie. Dacă sunt anumite elemente fundamentale neclare, este nevoie de o intervenție specială pentru clarificarea lor. De abia atunci credința va fi curată și va face posibilă coborârea Duhului Sfânt.

În cazul auditoriului predicii lui Petru, elementul botezului este important pentru clarificarea credinței lor. Alături de o pocăință reală față de Dumnezeu, ei trebuie să accepte autoritatea lui Isus Hristos și mai mult trebuie să mărturisească public prin botez acest lucru.

iii) 2:41-47 Comunitatea primilor creștini

După ce ni se precizează numărul celor care s-au întors la Domnul, Luca ne descrie prima comunitate creștină. În urma acestei decizii, Luca notează: „*Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.*” Acest mod de exprimare ne sugerează o legătură cauzală. Cu alte cuvinte, în versetele 42–47a avem prezentate condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o comunitate creștină pentru ca Domnul să adauge în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți. Să analizăm, pe rând, fiecare din aceste condiții.

„*Ei stăruiau în învățătura apostolilor ...*”

Nu doar unii ci toți cei ce au fost botezați stăruiau în învățătura apostolilor. Apostolii erau recunoscuți ca și autoritate iar credincioșii erau înfometați după cuvintele vieții. Doreau să afle cât mai multe despre Isus, despre modul în care El a împlinit profețiile Vechiului Testament, despre realitatea Noului Legământ. Ei ascultau pe apostoli probabil ore în șir iar studiul biblic nu era un chin ci o bucurie foarte mare. Setea lor de Cuvânt deriva din setea lor pentru Dumnezeu, pentru Hristos. Ei erau îndrăgostiți de Hristos și doreau să afle cât mai multe despre El. La fel cum un îndrăgostit dorește să afle cât mai multe despre iubita sa la fel ei ardeau de nerăbdare să afle elemente noi despre Isus Hristos și planurile Sale. Stăruința lor în învățătura apostolilor presupunea bucurie, perseverență și calitate. Nu era o dragoste trecătoare de Cuvânt ci ei meditau asupra cuvintelor vieții cu o consecvență dumnezeiască. Apoi, nu se mulțumeau cu puțin ci doreau ca să înțeleagă cât mai mult și cât mai profund. Nu se mulțumeau cu lapte, ci aspirau cu ardoare spre hrană tare. *O comunitate însetată după Dumnezeu este cu siguranță și o comunitate însetată după Cuvânt. O comunitate iubitoare de Dumnezeu este și o comunitate iubitoare de Scripturi.*

„*Ei stăruiau în legătura frățească ...*”

Cel care iubește pe Dumnezeu iubește și pe copiii lui Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu sunt frații lui. Traducerea NIV folosește termenul de „fellowship”, adică părtășie. Ei stăruiau în părtășia frățească. Ei erau o familie. Aveau același Tată, același Stăpân, același dușman, aceleași nevoi, același scop. Fiecare era privit ca un vas de preț, răscumpărat prin sângele scump al lui Isus Hristos și umplut de prezența lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Acest vas trebuia iubit și protejat căci era copilul lui Hristos. Prin părtășia frățească fiecare era încurajat, îmbărbătat și corectat acolo unde trebuie. Fiecare creștin era un canal sfânt prin care Duhul Sfânt putea să îți vorbească personal. Ei erau deschiși și sinceri unii cu alții, își împărtășeau biruințele și înfrângerile, bucuriile și întristările. Erău o familie. Bucuria unui mădular era bucuria Trupului întreg, suferința unui mădular era suferința întregului Trup. *O comunitate iubitoare de Dumnezeu este o comunitate iubitoare de frați. O părtășie reală cu Dumnezeu este însoțită de o părtășie profundă cu frații. Apropierea de Dumnezeu înseamnă și apropierea de copiii Domnului.*

„*Ei stăruiau în frângerea pâinii ...*”

Frângerea pâinii le aducea aminte de crucea lui Hristos și de Noul Legământ. Amintirea faptului că a fost inaugurat un Nou Legământ era foarte importantă pentru ei. Le deschidea mintea și îi ajuta să se desprindă de Vechiul Legământ. Prin frângerea pâinii, realitatea crucii era păstrată vie în mijlocul comunității.

Scriptura are multe învățături. Ei nu uitau însă să stăruie asupra învățaturii despre Crucea lui Hristos. Cred că nu este învățătură din Scriptură peste care praful să nu se depună repede. Tocmai din această pricină Dumnezeu ne-a dat porunca cu privire la Cina Domnului. Nu putem rămâne biruitori dacă crucea se banalizează în mintea noastră. De fiecare dată când frângem pâinea ar trebui să redescoperim gloria și frumusețea crucii, să ne cufundăm mai mult în profunzimile ei, să ne reîndrăgostim de Cel ce a murit pentru noi. De aceea, Cina nu trebuie tratată la diverse sau transformată într-un ritual sec ci trebuie să stăruim în frângerea pâinii. Iar a stăruii în frângerea pâinii nu înseamnă doar un demers cantitativ ci și unul calitativ. Cu alte cuvinte, nu doar frecvența e importantă ci și atitudinea și modalitatea în care are ea loc. *O comunitate iubitoare de Dumnezeu păstrează vie în conștiința ei realitatea crucii lui Isus.*

„Ei stăruiau în rugăciuni ...”

Isus nu a fost doar un om al cuvântului și un om iubitor de părtășie ci a fost și un om al rugăciunii. Nimeni nu a mai rostit rugăciuni așa pline de credință și pasiune. Isus știa că rugăciunea are două funcții: pe de o parte, te apropie pe tine de Dumnezeu, iar pe de altă parte, duce la câștigarea bătăliilor Domnului din văzduh. Rugăciunea ne curățește în primul rând pe noi, ne apropie de Persoana vie a lui Dumnezeu și îndepărtează zgomotul înșelător al vizibilului. Dar ea nu aduce beneficii doar în noi ci și în ceilalți. Exemplele de mijlocire din Vechiul Testament (Avraam, Moise, Samuel, Daniel, Ezra, Neemia, etc.) ne arată cât se poate de clar că rugăciunea este un instrument indispensabil pentru ca Dumnezeu să poată câștiga în văzduh bătăliile pe care le duce pentru mântuirea celor pierduți. *O comunitate iubitoare de Dumnezeu este o comunitate iubitoare de rugăciune.*

„Fiecare era plin de frică ...”

Fiecare era un temător de Dumnezeu. Este o afirmație peste care trecem de multe ori cu superficialitate. Însă era o minune extraordinară. Imaginați-vă 3000 de oameni cu frică de Dumnezeu. Este greu ca într-o comunitate de oameni de 100 de persoane să nu găsești pe cineva cu inima împărțită, care nu este PLIN de frica de Domnul. Cu adevărat, ce minune! Fiecare mădular din acea comunitate să se teamă de Dumnezeu și să se îndepărteze cu groază de rău. Semnele și minunile care se făceau prin apostoli, nu numai că întăreau autoritatea lor dar și aminteau comunității de prezența Dumnezeului Măreț și Atotputernic din mijlocul lor. Această conștiință a prezenței Celui Prea Sfânt și Atotputernic duce la o viață de sfințire și la o urâre a păcatului.

„Toți cei ce credeau erau împreună ...”

Resursele pe care le primeau nu le investeau doar în sfințirea personală ci și în unitatea dintre ei. Această unitate era reflectată nu numai de faptul că iubeau să fie împreună ci și prin

raportarea lor la lucrurile materiale. Într-adevăr raportarea unei biserici la domeniul material vorbește așa de mult despre maturitatea și unitatea ei. Versetul 45 trebuie interpretat cu atenție. Versetul ne spune că ei vindeau tot ce aveau. Ei nu își vindeau, de exemplu, casele în care se întâlneau (vezi versetul 46). Ei își vindeau, de fapt, surplusul material. Ei alegeau să își pună limită confortului material și hotărâu să rămână cu strictul necesar. Surplusul era administrat pentru împlinirea nevoilor celorlalți. Acum, este foarte posibil ca, în contextul lor economic, majoritatea să fie foarte săraci și doar o minoritate să dețină mai multe ogoare și o avere consistentă. Și tocmai din pricina nevoilor reale ale comunității, cei mai bogați au renunțat la averile lor în folosul celorlalți. În Fapte 5, descoperim că această practică nu era obligatorie, nu era poruncită și impusă de apostoli. A fost ceva spontan și benevol. Este adevărat că apostolii nu s-au împotrivit acestei inițiative dar nu au transformat-o într-o regulă pentru cei din comunitate. Apostolul Pavel, în 2 Corinteni cap.8 și 9, ne vorbește despre acest principiu sfânt: dacă Dumnezeu mă binecuvintează cu un surplus material, n-o face pentru a-mi mări confortul la infinit ci pentru a putea împlini nevoile reale ale celor de lângă mine: „Aici nu este vorba ca alții să fie ușurați iar voi strâmtorați ci este vorba de o potrivire: în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca și prisosul lor să acopere, la rândul lui, nevoile voastre, așa ca să fie o potrivire, după cum este scris: „Cel ce strânsese mult n-avea nimic de prisos și cel ce strânsese puțin nu ducea lipsă” (2 Corinteni 8:13–15).

O comunitate sfințită de Duhul Sfânt este o comunitate unită. O comunitate sfințită de Duhul Sfânt este o comunitate care se detașează de lucrurile materiale în favoarea spiritualității. Ea își pune limite confortului material și administrează surplusul pentru a împlini nevoile reale ale comunității.

„Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod ...”

Versetul 47 pare să ne illustreze mărturia publică a acestei comunități. Această comunitate nu era una închisă, ce se izola de restul cetății. Era o comunitate deschisă, care îl lauda pe Dumnezeu în Templu, înaintea întregului popor.

Viața și mesajul comunității erau cunoscute întregului norod și, deși mesajul îi condamna, norodul aprecia această comunitate. Unitatea, dragostea, sfințenia, detașarea de bunurile materiale erau valori recunoscute de Vechiul Testament și, deci, apreciate de majoritatea evreilor.

“Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți ...”

A doua parte a versetului 47 este o consecință a tot ceea ce a fost descris până acum, și anume:

1. **v.42** Ei s-au devotat RESURSELOR spirituale: învățătura apostolilor, părtășia frățască, frângerea pâinii, rugăciunea
2. **v. 43** Fiecare credincios avea o relație personală cu Dumnezeu și investea resursele spirituale într-o VIAȚĂ SFÂNTĂ înaintea lui Dumnezeu

3. **v.44-46** Resursele spirituale erau investite într-o viață PLINĂ DE DRAGOSTE FRĂȚEASCĂ. Detașarea de material și căutarea spiritualității era o dovadă importantă a autenticității acestei dragoste.
4. **v.47** Totul culmina cu MĂRTURIA PUBLICĂ față de cei necredincioși. Era vorba nu de o comunitate izolată, ci de o comunitate deschisă și vestitoare a mesajului mântuirii.

Ca și consecință a acestor lucruri, Dumnezeu ducea valul trezirii mai departe. El nu numai că năștea din

nou multe suflete dar avea grijă ca acestea să se integreze în această comunitate plini de Duh Sfânt. Comunitatea reprezintă un element indispensabil pentru protecția și creșterea spirituală a noilor convertiți.

Este timpul să găsim rostul pasajului 2:41-47. Este destul de clar că nu îl putem desprinde de restul

capitolului 2. Deși nu ni se vorbește aici explicit de Duhul Sfânt avem descrierea roadei Duhului într-o comunitate credincioasă. Este vorba de manifestarea Duhului în și prin comunitate. Nu numai că prin roadele vizibile ale comunității este dovedită autenticitatea revărsării Duhului Sfânt dar ni se subliniază și dimensiunea comunitară a lucrării Duhului. Într-adevăr, până la v.41, accentul a fost pus pe individ, pe accesul fiecărui individ credincios la o cunoaștere specială a lui Dumnezeu. S-a evidențiat deci lucrarea Duhului asupra comunității. Astfel, se explică de ce elementul cel mai des repetat în acest pasaj este elementul UNITĂȚII, ideea de A FI ÎMPREUNĂ. Mesajul devine din ce în ce mai clar, deși revărsarea specială de Duh Sfânt deschide accesul fiecărui individ la o cunoaștere specială și neintermediată a lui Dumnezeu și responsabilizează fiecare credincios în a propovadui Evanghelia; cel născut din nou nu poate trăi de unul singur, izolat, fără apartenență la comunitatea Duhului. Lucrarea Duhului nu se rezumă la aspectul individual ci cunoaște și o dimensiune comunitară indispensabilă.

Tabloul complet al capitolului 2 ar putea fi creionat deci, în felul următor:

- a) **2: 1-13** Pogorârea Duhului Sfânt a fost un eveniment public și s-a manifestat prin vorbirea în limbi pentru a sublinia responsabilitatea fiecărui credincios de a vesti un mesaj specific tuturor neamurilor lumii
- b) **2: 14-21** Este vorba de o revărsare specială de Duh ca cea din Ioel, în urma căreia, fiecare credincios are acces la o apropiere specială și neintermediată de Dumnezeu
- c) **2: 22-36** Această revărsare specială de Duh este cauzată de viața, moartea, învierea și înălțarea lui Isus, Mesia Vechiului Testament
- d) **2: 37-40** Sfântul Duh este un dar nemeritat pentru oricine crede în Isus Hristos
- e) **2: 41-47** Lucrarea Duhului nu se limitează la aspectul individual ci cunoaște și o dimensiune comunitară indispensabilă. Prezența Duhului este dovedită prin roade vizibile precum: sfințire, dragoste, unitate, detașarea de bunurile materiale.

2:1-47 APLICAȚII

Sunt mai multe aplicații importante ce se desprind din capitolul 2.

O primă aplicație s-ar lega de responsabilitatea fiecărui credincios de a verbaliza mesajul Evangheliei. Măsura nouă de Duh ne ajută să înțelegem Evanghelia și ne dăruiește cuvintele adecvate pentru a putea propovadui și altora. Nu la întâmplare revărsarea Duhului s-a manifestat prin VORBIRE. Verbalizarea este o parte indispensabilă a mărturiei creștine. De regulă, sunt cele două extreme: unii pun prea mult accent pe verbalizare, pe evanghelizarea agresivă și neglijează importanța întrupării și conlucrarea pas la pas cu Duhul Sfânt în deschiderea unei porți pentru Cuvânt iar alții supralicitează importanța mărturiei faptelor în detrimentul verbalizării. Suntem chemați la echilibru. Fără a neglija importanța întrupării trebuie să fim conștineți de necesitatea verbalizării. Verbalizarea este indispensabilă și are putere. Cu siguranță că nu trebuie să forțăm deschiderea unei porți pentru Cuvânt dar trebuie să ne frământăm, să ne rugăm, să fim mereu disponibili chemării Duhului, să conlucrăm mereu cu Duhul Sfânt pentru deschiderea unei porți pentru Cuvânt. O deprindere sfântă importantă este aceea de a mă ruga în fiecare dimineață ca Dumnezeu să mă intersecteze în acea zi cu căutători de Dumnezeu și să îmi dea onoarea să verbalizez Evanghelia. „Cereți și vi se va da!” și „Nu cereți și nu vi se va da!”. Cred că puținele porți care ni se deschid pentru Cuvânt sunt de multe ori cauzate de lipsa frământării noastre, a rugăciunii și disponibilității noastre.

A doua aplicație se referă la responsabilitatea fiecărui creștin de a se apropia, în mod personal, de

Dumnezeu. Nu mai suntem în Vechiul Legământ, când unii aveau o măsură specială de Duh și aveau autoritatea și responsabilitatea de a intermedia revelarea lui Dumnezeu oamenilor. Acum toți vor cunoaște pe Domnul și toți vor prooroci. Nu există o clasă a celor inițiați. Fiecare credincios este chemat să-L descopere pe Dumnezeu cel viu prin studierea Scripturii. Fiecare credincios poate să înțeleagă Scriptura. Fiecare credincios poate verifica prin Scriptură autenticitatea învățaturii din Biserică.

O altă aplicație are în vedere un mesaj de evanghelizare. După cum am văzut, Petru îi dovedește VINOVAȚI pe ascultători și îi așează sub amenințarea judecății divine. Și tocmai acest lucru trezește reacția: „Fraților, ce să facem?”. Mesajul Evangheliei noastre trebuie să fie direct și personalizat. Ascultătorii noștri trebuie dovediți vinovați și așezați sub judecata lui Dumnezeu. De-abia apoi, poate urma o chemare la pocăință, la schimbare.

Mai sunt și alte aplicații care au fost menționate în cursul exegezei. Aș vrea acum să fiu atent la glasul Duhului Sfânt în legătură cu aplicațiile ce se desprind din ultimul pasaj al capitolului 2: v.41-47. Acest pasaj este o provocare pentru fiecare biserică locală. În ce măsură Biserica Neemia urmează modelul Bisericii primare?

Avem următorul lanț:

1. **RESURSELE SPIRITUALE** - consecvență și devotament față de cele 4 elemente

2. **SFINȚIREA** - fiecărui individ din comunitate

3. **UNITATE ȘI DRAGOSTE** – dovedite prin bucuria de a fi împreună și prin raportarea la bunurile materiale
- ↓
4. **MĂRTURIE PUBLICĂ** – cu impact
- ↓
5. **RODUL** – întoarcerea a noi suflete la Domnul și integrarea lor în comunitate

Ordinea este importantă: fără resurse nu pot să mă împotrivesc păcatului, fără să fiu curat, Duhul Sfânt

nu poate turna în inima mea dragostea față de frați, iar dacă nu îmi iubesc frații, oare cum voi putea iubi pe cei ce nu îmi sunt frați ? Această ordine ne aduce aminte de 2Petru 1: credința autentică, cunoașterea lui Dumnezeu, sfințire personală, dragoste de frați și dragoste de oameni. Este vorba de circuitul sfânt al creșterii spirituale. Fiecare verigă este importantă și neglijarea unei singure verigi duce la încetinire și, apoi, blocarea creșterii.

O observație importantă este aceea că textul nu pune accent pe forme ci pe funcții. Nu ni se spune cum erau organizate orele de studiu sau cele de rugăciune sau cum era luată Cina Domnului sau altceva ce ține de formă și organizare. Nu, nimic din toate acestea! Accentul cade pe funcții și principii. Acest lucru este valabil pentru Noul Testament. Când ni se vorbește despre Biserică sunt evidențiate mereu funcțiile și nicidecum formele concrete alese de Biserica primară. Nu înseamnă că formele și structurile organizatorice nu sunt importante. Dar ele nu sunt sfinte în ele însele. De-a lungul istoriei, tendința de a sfinți forma și structura organizatorică apare cu o putere incredibilă în fiecare secol. Închipuiți-vă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost descrise în Noul Testament formele și structurile organizatorice ale Bisericii primare! Funcția este elementul sfânt care trebuie conservat. Forma și structura trebuie să slujească funcției. De aceea, în ce privește forma, Biserica trebuie să fie flexibilă. Forma trebuie adaptată culturii respectivei zone și schimbată mereu odată cu dezvoltarea naturală a Bisericii: formele trebuie mereu analizate și îmbunătățite. Funcțiile trebuie aprofundate și conservate.

În ce măsură Biserica Neemia împlinește funcțiile descrise în Fapte 2:41-47 ? În ce măsură formele din biserica noastră slujesc împlinirii acestor funcții ? Iată un prilej ca fiecare mădular al Bisericii să se cerceteze și să se schimbe. Fiecare din cele 4 puncte poate fi dezvoltat foarte mult. Nu avem acum timp pentru aceasta ci aș dori să subliniez doar două lucruri.

Mai întâi: dacă resursele sunt neglijate, din start, tot procesul este compromis. Diavolul știe lucrul acesta. De aceea, prima bătălie pe care o dă peste fiecare din noi este să ne supraaglomereze programul („Să se dea mult de lucru oamenilor acestora ca să aibe de lucru și să nu mai umble după năluci” – Exod 5:9) pentru a diminua cantitatea și calitatea studierii cuvântului, părtășiei frățești, luptei în post și rugăciune, meditației de la Casa Domnului. Atenție deci la resurse ! Deși lucrurile nu se termină aici, ele încep în mod obligatoriu cu acest pas.

Și apoi: cercetarea în ce privește DĂRNICIA. Raportarea la lucrurile materiale vorbește mai mult decât credem noi despre starea noastră spirituală. Dincolo de cuvintele noastre și consecvența noastră în a împlini anumite forme și ritualuri, banii VORBESC. Fiecare din noi își

poate verifica nivelul spiritual în oglinda acestui domeniu concret și măsurabil al dărnicii. Sunt utile, spre meditare, următoarele întrebări:

1. Ce pot spune despre CONSECVENȚA mea în ce privește dărnicia ? Dăruiesc în fiecare lună din ceea ce îmi dă Dumnezeu pentru a împlini nevoile păstorului și a celor nevoiași din Biserică ?
2. Ce pot spune despre CANTITATEA dărnicii mele ? Mi-am pus limite confortului personal și, astfel, cea mai mare cantitate din surplusul meu îl administrez pentru împlinirea nevoilor altora ? Sau nevoile mele par nelimitate și, astfel, surplusul este inexistent din perspectiva mea. În Vechiul Legământ, evreii dădeau 10% din veniturile lor. Oare în Noul Legământ, indiferent de nevoi, nu ar trebui să dăm cel puțin 10% ? Iar dacă surplusul este foarte mare nu este greșit dacă procentul depășește 90%?
3. Ce pot spune despre CALITATEA dărnicii mele ? O fac cu motivație corectă ? O fac de fiecare dată cu bucuria de a împlini porunca Domnului dată spre binele meu și de a ajuta pe copilul Domnului aflat în nevoie ?

Nu are rost să ne îmbătăm cu apă rece. Dacă în domeniul dărnicii suntem deficitari, înseamnă că nivelul nostru spiritual este slab și viața noastră de creștin are nevoie de o schimbare radicală.